

GORICA

(Zjutranje izdanje.)

Izhaja vsi rek in soboto ob 11. uri predpolno za mesto ter ob 3. uri pop. za deželno. Ako pade na ta dneva praznik izide dan prej ob 6. zvečer. Stane po pošti prejemati ali v Gorici na dom pošiljan celoletno 8 K, polletno 4 K in četletno 2 K. Prodaja se v Gorici v tobakarni Schwarz v Solskih ulicah, Jellertitz v Nunskih ulicah in Leban na Verdijevem tekalisku po 8 vin.

Uredništvo in upravnništvo se nahajata v »Narodni tiskarni«, ulica Vettorini h. št. 9.

Dopise je nasloviti na uredništvo, oglase in naročnino pa na upravnništvo »Gorice«. Oglasi se računajo po petih vrstah in sicer ako se tiskajo 1-krat po 12 vin., 2-krat po 10 vin., 3-krat po 8 vin. Ako se večkrat tiskajo, računajo se po pogodbi.

Izdajatelj in odgovorni urednik Josip Marušič.

Tiska »Narodna tiskarna« (odgov. J. Marušič).

Čast dr. Tume pred porotniki.

(Konec.)

Poročilo o tej prezanimivi kazenski obravnavi, katero smo kolikor mogoče točno priobčili v svojem listu, naj damo še svojo sodbo o deistvu, da se je v čisto slovenski spornosti vršila obravnava v italijanskem jeziku.

Gospod dr. Rojč je že takrat, ko je imela stvar prvič na obravnavo priti, vse storil, kar se je dalo storiti, da bi si bil zagotovil slovenskega zagovornika. A v Gorici in v Trstu je zaman trkal na duri slovenskih odvetnikov; tu in tam je, kakor je že v predzadnji številki omenila »Gorica«, obvladal slovenske odvetnike tak pravni čut, da ni hotel nobeden sprejeti zagovorništvu. In to ni prvi slučaj, da so slovenski odvetniki v Gorici v spornih zadevah, ki so se izcimile iz strankarskega boja, odklonili zagovorništvu znanim poštenjakom, samo ker so se bali zamere pri nasprotni stranki in dosledne škode na lastnem žepu.

Zato moramo res iskreno želeli, da se čimbrže naseli v Gorici dober naroden odvetnik, kateri bode v polni zavesti svoje neodvisnosti opravljal svoj vzvišeni posel, ne da bi se dal motiti po naklonjenosti ali zameri strank in po bratomornem boju, ki so ga v našo največjo škodo zanetili med Slovence brezvestni koristolovci.

Kakor je znano, se je bilo vendar posrečilo, da je dr. Rojč dobil za prvo obravnavo, ki se je vršila 2. julija l. l., slovenskega odvetnika v osebi g. dra Zuccona v oddaljenem Pulju; a znano je tudi, da je tožitelj dr. Tuma, predsednik »narodno-napredne« stranke, slovenski deželni poslanec itd. kot zvest varuh narodnih svetlinj, pri takratni obravnavi odklonil 6 slovenskih porotnikov — ker — kakor se je zaničljivo izrazil proti zatoženčevemu odvetniku, ni maral, da bi sodili ljudje, ki znajo komaj brati in pisati. S tem je dr. Tuma in ne dr. Rojč onemogočil ne samo sestavo čisto slovenske porotne klopi, ampak sploh vršitev porotne obravnave, ker niso bili pripravljeni potrebni prevodi za italijansko obravnavo, katerej se prav po dr. Tumovi krivdi ni bilo mogoče ogniti.

Z ozirom na to taktiko svojega nasprotnika moral se je dr. Rojč pripraviti za novo obravnavo. Povabil je zopet svojega prejšnjega zagovornika, naj ga pride zastopati iz daljnega Pulja; a odgovor je obsegal take pogoje, ki so jasneje govorili od najodločnejše odklonitve. Dr. Rojč je takoj vedel, koliko je ura bila, ter je puljskemu odvetniku odgovoril z mclkom. »Un bel tacere non fu mai scritto«. Obo-rožil se je sam z orožjem resnice in pravice, pritegnil k obravnavi goriškega odvetnika g. dr. Raimonda Luzzatta — ter se z moškim pogumom postavil pred porotnike, katerim je jasno in verodostojno, oprt na veljavna dokazila, povedal in razložil vse, česar je trebalo v svojo obrambo proti zatožbi dr. Tume.

Dr. Rojč se je do zdaj v svojem javnem delovanju še vsikdar pokazal pravim, zavednim narodnjakom; — on bi bil tudi tu, ko je šlo za obrambo njegove časti, njegovega političnega poštenja, prav gotovo najraje v svojem jeziku govoril in bi se ne bil nikdar odmaknil od tega, da bi ne bilo šlo ravno za to — za kar je šlo — za njegovo čast in poštenje. A

v danem položaju, ko je sedelo na porotni klopi med dvanajstimi — šest mož, kateri so razumeli samo italijansčino, dočim so vsi slovenski porotniki več ali manj tudi razumeli ta jezik — in ko je šlo ravno za obrambo najdražega biserja vsakega pravega moža, ni mogel drugače, nego poslužiti se v svojo obrambo jezika, ki so ga vsi razumeli. In govoril je, kakor je mogel, a tako, da so ga porotniki in poslušalci popolnoma, da, bolje razumeli, kakor je bilo ljubo — dr. Tumi.

Kdor je slišal ali pozneje v »Gorici« čital dr. Rojčev zagovor, naredil si je lahko svojo sodbo. Mi danes ne moremo o tem dalje govoriti, ker je dr. Tuma proti sklepu sodnega dvora, po katerem se je zatožba zavrnila kot zastarela, vložil tožbo ničnosti in torej ni izključeno, da pride ta zadeva še enkrat pred porotnike, kar bi bilo prav za prav v prilog stvari želeli, — a to moremo zatrditi, da je bila ta kazenska obravnava dobrodejna, naše politično ozračje razkužujoča nevihta. Razkrila nam je dr. Tuma tacega, kakoršen je kot človek, bivši učitelj in uradnik in kot sedanjí poslanec, odvetnik in voditelj »narodno-napredne« stranke. Vsakdo vidi in ve zdaj lahko, če ni duševno popolnoma slep in gluha, kako mu je soditi o njegovi osebi in o njegovem delovanju.

In v tem ravno tiči velika, da, neprecenljiva vrednost porotne obravnave z dne 11. februarja 1903.

Vsakdo, komur je blagor slovenskega ljudstva na srečo, mora biti dr. Rojču hvaležen, da se ni dal upogniti niti prestrašiti po velikanskih ovirah, ki so se mu stavile od mnogih strani, ampak da je vstrajal kot jeklen, neomadeževan značaj v borbi za svojo čast in poštenje.

Da, vštovati mu moramo v posebno, neoporečno zaslugu, da je slednjič razkrinkal dr. Tuma.

Na vročih tleh.

Kadar se vzbudijo sile ognjenika, tedaj jih ne vzdrži nobena moč, marveč udarijo na dan in pokončajo vse, kar dosežejo s svojimi gorečimi rokami...

Ta primera velja o sedanjih dogodkih na Balkanu, odnosno v Macedoniji.

V dneh potovanja ruskega ministra grofa Lamsdorffa na Balkan in v Avstrijo je bil svet še nekako napolnjen nade, da mogočni Avstrija in Rusija preprečita usodepolne dogodke ter za jedno omogočita urejene odnose za macedonsko rajo. Posebno prebivalstvo Macedonije je z zaupanjem zrla k obema zaščitnicama, dasi je — in umestno je, da to danes povdarjamo — to prebivalstvo po svojih zastopnikih bilo dokaj vznemirjeno vsled hladnega in skoro prezirljivega zadržanja Lamsdorffovega nasproti voditeljem macedonske stvari. Vzlasti ko se je izvedelo, da nameravata obe državi nastopiti energično pri porti za uvedbo človekoljubnih reform v Macedoniji, zavlada je med ustaši upanje, da bode dosežen nameravani cilj brez prelivanja krvi. Kajti njedna krščanska duša v tej pokrajini gotovo ne ljubi orožja in ran, in se pravega poslužuje le v največji sili. Ker je ta sila priklopila do vrhunca, zato se je tudi ogorčenje in volja za samoobrambo tega ljudstva vzdignilo z ono elementarno močjo, katere ni več mogoče zadržati, ako stopi iz svojih strug. In baš ta orkan narodne nevolje v Macedoniji je

vzkipeł zdaj s podvojeno silo, ko se je h kratu začelo, da vsebina avstro-ruskih zahtev pri porti ni ona, kakoršna se je naglašala iz početka, marveč da je taka, da se ji Turčija ne le neprotivi, marveč se ji tudi lahko — smeje. V teh reformnih načrtih predloženih porti dne 20. t. m. se mej drugim zagotavlja porti, da Turčija ne bode imela nobenega uzroka opirati se na revolucionarno gibanje v Macedoniji in tudi ne na druge odnose, ki bi jej mogli dati povod, da ne vzprejme načrtov. Že to naglašanje na račun macedonskega prebivalstva v kritičnem trenutku, ko turški valji na svojo roko vodijo pravo mesarsko klanje v vaseh Macedonije, je osupnilo macedonske odbore; še bolj pa je presenetilo iste dejstvo, da v reformnih načrtih nikjer ni zahteve po razoroženju najnevarnejših elementov t. j. Albancev.

Dejstvo, da sta Avstrija in Rusija tako odnehali Turčiji, je napolnilo nesrečno ljudstvo s sumnjo, da za vsem tem tiči neki drugi faktor. In res, izvedelo se je, da sta Avstrija in Rusija v toliko spremenili svojo taktiko, da ne nastopata več samostojno, marveč le kot izvrševalki želji in zahtev vseh vele-vlasti, ki so podpisale berlinsko pogodbo.

Vsled te spremembe so se stvari na Balkanu h kratu drugače zasukale. Macedonski odbori so pomnožili svojo delavnost in predno napoči pomlad, je pričakovati najhujših stvari.

Velevlasti so hotele preprečiti prelivanje krvi in udušiti gibanje z lepimi besedami, dočim se Turčija še nadalje oborožuje in pošilja vojake na mejo; — ali baš to vedenje velevlasti je dovedlo macedonsko ljudstvo do prepričanja, da je hočeta Rusija in Avstrija pre-pustiti brez pomoči svoji usodi. Zato je sklenilo samostojno nastopiti ter zmagati ali pa umreti, — a s tem gotovo prisiliti velevlasti, da bodo morale storiti to, čemur so se hotele izogniti.

Bolgarski politiki so se celo oprijeli mnenja, da Rusija vodi nasproti Bolgariji nelepo in neiskreno politiko in mislijo, da Rusija hoče celo Bolgarijo spraviti v vojno s Turčijo, na to da dela ne samo v Carigradu, marveč tudi v Sofiji. Zato da je vojna neizogibna, Rusija pa da hoče v odločilnem trenutku nastopiti kot posredovalec in rešitelj Bolgarije, ali tedaj bi ne bilo več samostojne Bolgarije, ker bi postala avtonomna ruska pokrajina. Mnenje je, da hoče Rusija porabiti prvo priliko, da zasede luki Varna in Burgas.

To se smatra za tajne vzroke temu, da se je ruska balkanska politika spremenila. Iz te zadrege vidijo bolgarski politiki samo jeden izhod, namreč: hitro se pripraviti za boj. V ta namen zamore vlada razpolagati s 60 milijonov frankov, ki so vloženi v narodni in poljedelski banki. Vlada da mora podvzeti vse korake, da si Bolgarija pomaga sama in ne dá prilike Rusiji, da postane njena »nesebična« rešiteljica. Potem bi morala Bolgarska spremeniti svojo vnajo politiko, pa če treba v sporazumu s Turčijo, katera bi se s tem rada zadovoljila. Ko bi Bolgarija postala vazalna država Rusije, potem bi bilo hitro konec turškega gospodstva v Evropi.

Tako mnenje vlada — po dunajski »Information« — med bolgarskimi politiki, katerim na čelu stoji knez sam. Vse drugega mnenja pa je ljudstvo samo in

baš ta položaj dela knezu velike neprijetnosti. — Pa tudi Srbija se — tako ve povedati »Information« — pripravlja na boj. Vlada je naročila v avstrijskih tovarnah pod jamstvom — budipeštanske nacionalne banke veliko množino vojne-ga materijala. Srbija si je s tem nprtila zopet velik državni dolg, ker je prisiljena, da plača naročene puške in drug materijal za 40 do 50 od sto čez pravo vrednost.

Glasovi o razmerah v Macedoniji se glase čedalje resneje. Francozko in angleško novinstvo izraža mnenje, da se bližajo nevarni politični dogodki na Balkanu. Ti listi trdijo, da oni, ki so podučeni o razmerah na licu mesta, nikakor ne verujejo v kak uspeh reform in avtonomije.

Tudi je težko verjeti, da bi porta z lepa pustila Macedonijo iz krempljev; da bi pa moglo biti bolje tudi ako bi stala pokrajina pod upravo kake druge velevlasti, toda to je istotako težko verjeti ob tako mešanem prebivalstvu po narodnostih, kakor je ta Macedonija. Ti listi mislijo, da mir v Macedoniji zamoreta narediti le Bolgarija in Srbija s pomočjo Rusije.

Iz vsega tega je razvidno, da so Balkan vroča tla ter da bi seta zemlja v političnem oziru tudi lahko nazivala — vulkan. Ako pa se človek v vse to uglobi, pa pride do prav zanimivih zaključkov.

Rusija je namreč že davno sprevidela, da se male balkanske države ne morejo za stalno vzdržati same kot prave slovanske države, ker, ako so tudi otete izpod turškega jarma pa je v nevarnosti njih samostojnost pred drugimi sovražniki. Zaradi tega je namen Rusije, da vzame pod svojo zaščito vse te države in to še zaradi tega, da se ne izgubi na Vztoku slovanski upliv. To spremembo hoče Rusija izvesti, pa če se na glavo postavijo oni politiki, ki imajo svoje zavetje v »Information« in drugih takih glasilih, politiki, ki hujskajo na »neodvisnost« Bolgarije, Srbije itd. pod kako nemško ali madjarsko patronanco. Posebno značilno je vedenje onih bolgarskih politikov, kateri bi naposled rajši, da še ostane turška strahovlada v evropsko-turških pokrajinah, nego pa da bi postala Bolgarija od Rusije odvisna država, zavarovana tako proti Turčiji kakor tudi proti izvestnim evropskim kulturancem. Da Nemec Koburžan želi ostati samostojen vladar Bolgarije in še nadalje delati na škodo slovanskega prebivalstva za — nemško stvar v Bolgariji, a da bi naposled postal tudi rad kralj Zedinjene Bolgarije — vse to je lahko verjeti njegovim politikom. Resnica pa je zopet, da se je Rusija naveličala dajati denarno potuho zapravljevcem v izmolženi kneževini, ter da hoče storiti jedenkrat »čisti račun«.

Ako bi pa konečno šlo po želji hujskačev iz Berlina in Budimpešte, bi se Bolgarija in Srbija danes obrnili proti svoji rešiteljici Rusiji in ne proti Turčiji. Ako se upošteva vse to, potem pa se skoro ni čuditi, da se je spremenila politika Rusije na vročih balkanskih tleh.

Shod na Libušnjem.

V nedeljo 22. t. m. je priredilo »Slovensko katoliško politično in gospodarsko društvo za kobariški okraj« shod

na Libušnjem. Shodu je predsedoval društveni odbor, g. Anton Bajt iz Selc.

Društveni predsednik in deželni poslanec, g. Ivan Lapanja, je zbranim zborovalcem v prav poljudni besedi razložil sestavo deželnega zbora ter opisal stranke, ki zastopajo v njem svoje posebne koristi. Omenjal je posebno delovanje slovenske kat. narodne stranke, ki stoji pod umnim vodstvom prezasluznega g. dr. Antona Gregorčiča. (Živio-klici.) Žalostno je, pravi govornik, da v dosego ljudskih koristij poslanec kat. narodne stranke ne otežkočuje stališča toliko italijansk. stranka, kakor neki gotovi slovenski poslanec. (Klici: „Preč ž njim!“ „To je tisti, ki ni hotel Bovečanom dati mlekarja!“ „Tuma!“)

G. poslanec je na to opomnil podpore, ki so jo po dr. Gregorčičevem in njegovem prizadevanju dobili Libušenjci. Govoril je o zavarovalci za govejo živino, katero bo dežela sama vzela v svojo oskrb, priporočal je samostojno zvezo mlekarških zadrug kobariškega okraja in pokazal na koristi take zveze, pojasnil je ustanovo deželne hipotečne banke in povdaril nje velik gospodarski pomen za ljudstvo. Z ozirom na Vrsno, kjer nimajo učitelja, je g. poslanec pojasnil tudi deželni šolski zakon glede samostojnega nastavljanja učiteljev in učiteljic. Svoj poučni politično-gospodarski govor je končal z zatrdilom, da se bodo poslanci kat. narodne stranke vedno potegovali za koristi zapuščenega kmeta.

Burno pritrdjevanje med govorom in živio-klici ob zaključku so bili izraz zahvale govorniku za njegov trud in pouk.

Sledilo je nato od g. poslanca še poročilo o delovanju cestnega odbora, kakoršno se razvija po celem okraju, in čegar dobrote izdatno čutijo tudi Libušenjci, dasi nimajo v tem zastopu nobene moža. Cestni odbor hoče po svojih močeh vedno zadostiti potrebam celega okraja.

Potem, ko je g. poslanec dal pojasnila na razne interpelacije, je društveni tajnik, g. Ciril Metod Vuga, govoril o društvenih gospodarskih prizadevanjih, katera pa morajo društveniki skupno in zvesto podpirati, da dosepejo tako tudi do skupnih koristij. Omenjal je razdorne delovanja „liberalne“ stranke, kazal je na edinstvo in poštrevnost kat. narodnih poslancev, pozivljaj je k čuječnosti, odločnosti in vstrajnosti ter slikal škodo strupnega lažiliberalnega časopisja. S pozivom, da vsakdo podpiraj le katoliške liste in krepko deluj le za katoliško stvar v propast lažiliberalnega zmaja, je zaključil svoj govor.

Zbrani zborovalci so k sklepu s trikratnimi živio-klici sprejeli zaupnico g. Ivanu Lapanji in svojemu rojaku, veleč. g. dr. Antonu Gregorčiču, kot načelniku kluba kat. narodne stranke.

Število društvenikov na Libušnjem je na zadnjem shodu naraslo od 99 na 110. Ta shod je bil živ izraz probujene katoliške zavesti vrlih Libušenjcev. Živeli!

Dopisi.

Z dežele. — (Klerikalci za solo.) Pod tem naslovom se je zagnal Kramarjev Dreje v 12. številki svojega trobila „Soče“ zopet enkrat v te šmen-tane nazadnjaške „kavce“ in gotovo po pravici; saj je „sploh notorično, da so naši klerikalni katoliki nasprotni vsakemu napreduku in omiki“, kakor trdijo ogorčeni učitelji v 13. številki istega lista. In za dokaze ni bil Dreje kar nič v zadregi. Segnil je kar v — Švico po ravnokar izdanem statističnem letniku, iz katerega je razvidno, da je izdal v pretečenem letu protestantovski kanton Bazel povprečno 230 frankov za učenca; najpobojnejši katoliški kanton Wallis pa komaj — strmite! — 17 frankov. Ergo, sklepa naš žurnalst; katoliki v Švici so salaminsko zabiti nazadnjaki, ker so manj izdali za šolstvo kakor protestanti. On namreč taksira ljudsko omiko po denarju, ki se ga izda za šolstvo, čemur se pa ne smemo čuditi, ker je sam „gšeftsman“, in pritegne le tje, kjer kdo kaj dá in kjer nese. Mi bi mu torej tega sofizma ne zamerili, samo če bi nam zraven tega tudi povedal, da se je, dasi so švicarski katoliki manj izdali za šolo kot prote-

stantje, vendar pokazalo pri izkušnji vojaških novincev v Švici, da so najbolj izšolani „rekruti“ iz katoliških „reakcionarnih“ kantonov Wallis in Freiburg. „Prosvitljeni“ curski kanton je v tem oziru daleč ostal za njima. Pričakujemo torej, g. Gabršček, da prihodnjič poveste tudi to novico svojim vernim ovčicam!!

Čudno je pa vsekako, da se naši „liberalci“ gredo vselej, kadar se hočejo s kakim napadom na katolike osmešiti v tujino — blamirati, n. pr. v tem slučaju v — Švico, ko imajo za to vendar dovolj prilike doma. Le poglejte gor na Tolminsko. Tam je več takozvanih šol za silo, katere poučujejo redno duhovni učitelji. In da ti može v tem poslu nič ne zaostanejo za rednimi učitelji, nam svedoči najbolj dejstvo, da so se mero-dajne osebe izražale opetovano, da zapazajo boljše in lepše uspehe na šolah za silo kakor na rednih šolah. Po „Sočinem“ načelu bi torej ti gospodje morali dobiti vsaj toliko nagrade, kakor imajo učitelji plače, če ne več. Vresnici pa dobe za svoj trud letno nagrado v znesku 200 K!!

Zdi se pa tudi, da celo gg. učitelji sami niso enih mislij z Gabrščekom, da bi se ljudsko omiko merilo po izdanem denarju za šolstvo in narobe. Ko je bilo namreč predlagano, naj bi se bivšemu g. vikarju-učitelju na Pečinah razun letnih 200 K nagrade prisodila še enkratna častna nagrada v znesku 100 K, ker je pri poučevanju v šoli dosegel izvanredno dobre uspehe, je predlog — padel, najbrže — kakor se sumi — z naporem nazadnjaških. pardon! „naprednih“ (?) udov-učiteljev okr. šolskega sveta! Zakaj? Zato, ker niso Gabrščkovega mnenja, da naj bi se ljudska omika merila z izdanim denarjem. Doma v svoji deželi se si torej moral blamirati, dragi Dreje! s svojim „naprednim“ „merilom“ omike, in ti ni bilo treba segati v — Švico!

Iz Trente. — (Žandarji na Mojstroki (Vršču).) Trentarji imamo bliže v Kranjsko Goro kakor v Bovec, ako izvzamemo spodnji del Trente ob novi cesti, ker Trenta je kakor London, tri ure dolga. Sevč, pot v Kranjsko Goro je težavniša, ker vodi, čez Vršec ali prelaz Mojstroko, ki je visok krog 1700 m, in je zlasti od kranjske strani precej hudo strma na nekaterih krajih. Po leti je ta pot, oziroma steza zelo prijetna radi finega zraku in pa divje romantike, in zato ni čuda, da se je „nemško plan. društvo“ podvzvalo zgraditi na Vršču planinsko kočjo, katero turisti dokaj pridno obiskujejo; posebno pa služi ta kočja, „Vossova“, mnogoštevilnim kranjskogorskim letoviščnikom kot izlet.

Po tej stezi so Trentarji zlasti v časih, ko še ni bilo ceste v Bovec, znosili na trdnih svojih plečih vse potreščine iz Kranjske gore, in kar je gorjenje Trente, hodijo še zdaj od kraja raje kupovat tja nego v Bovec, ker je bliže in — ceneje.

Po leti, kakor omenjeno, je lepo čez prelaz, ne pa takó po zimi, kadar leži 4—5 m snega in vrh tega še huda nevihta razsaja ter gromé plazovi; tedaj pač ni človek niti življenja varen. Tedajjenja čez prelaz vsak promet, in dokler sneg malo ne strdi, si tudi Trentar ne upa čez. Zgodilo se je vže večkrat, da si je upal ta ali oni iz potrebe v takem slučaju čez vrh, a kmalu se je moral vrniti, bodi radi orjaškega viharja ali pa radi tega, ker se mu je sneg udiral ter ga moral gaziti do pasu.

Po tej poti morajo parkrat na leto patrolirati tudi bovški orožniki, in sicer do „Vossove kočje“. Po leti jim pač ni hudo, zlasti, ker se lahko odpočijejo ne samo v koči, ampak povsod, kjer hočejo — na suhem.

Nekemu Trentarju, ki je šel pred kratkim po opraviču čez Vršec, se je pa čudno zdelo, kakó da morajo ubogi žandarji po tej poti patrolirati tudi po zimi, ko ni skoraj nikakega prometa. Po zametih hoditi, kjer se udara še zdaj do kolen, se pač niti navajenemu Trentarju dosti ne ljubi, še manj pa počivati in ležati v snegu, kakor so bili prisiljeni žandarji ta dan, utrujeni dolgega pota iz Boveca in pa utrudinega hoda. „Hej, ali ste prišli na ibunge?“ jih je prašal mož s pomilovanjem. Hvala, za take „ibunge!“

No, ta dan je bilo na Vršču še lepo vreme, na katero se ne more nikdar zanašati od danes do jutri. — Kakó je pa bilo drugi žandarski patruli par dni prej pri srcu, ko se je morala na Vršču vojskovati z velikim viharjem, ki je polnil, kakor smo videli iz Trente, ozračje s celimi meglami snega, ne vemo, sodimo pa lahko, da ne prav prijetno!

Sklepamo pa tako-le: Tudi žandarji so ljudje, in ako jih pošiljajo višje oblasti

nije patrolirati v ta ali oni kraj, morajo pač premisliti, ali je to res potrebno in ali nima morda to nikakega namena razven — mučenja. Pomisliti je pri tem tudi, da v takih krajih najdejo pot ob nevihti in radi velikih zametov komaj vajeni domačini, kdo drug, ki ni vajen, pa zelo lahko pot zgreši in zgodi se lahko tudi, da plača z glavo ali pa si nakoplje bolezni.

Ako pa morajo žandarji na vsak način, kar se do z daj, v kolikor se vže, še ni zgodilo, tudi po zimi patrolirati po Vršču, naj jim priskrbe pristojne oblasti vsaj ključ do „Vossove“ kočje, da se bodo mogli odpočiti in malo okrepčati, zakaj od Loga v Trenti, kjer imajo prenočišče do Vršca in nazaj, porabijo žandarji celih 8 ur, kar je gotovo vsakemu človeku po sneženih zametih več kot preveč, in to tem bolj, ako ho-dijo žandarji mogoče gledat samo „Vossovo“ kočjo, ali še stoji.

Trentar.

Iz Prage. — („Ilirija“ Vrchlickemu v proslavo njegove petdesetletnice.) Pretekli teden, ko je Praga in celi češki narod slavil petdeseti rojstni dan svojega ljubljence, pesnika Jaroslava Vrchlickega, moža, ki ima ne samo kot duhovit pesnik in dramaturg, ampak tudi kot neumoren prevajalec velikanski pomen za češko slovstvo in upliv na razvoj istega v poslednjih desetletjih, stopilo je tudi slov. akad. društvo „Ilirija“ v vrsto slavljenčevih čestilcev in priredilo dičnemu pesniku na čast slavnostno društveno sejo pri obilni udeležbi vzornih gostov in polnoštevilnem obisku svojih članov.

Slavnostno sejo je otvoril predsednik „Ilirije“ g. jur. Egon Starč, ki je v društvenem imenu v kratkih besedah izrazil svoje veselje, da zamore tudi „Ilirija“ poklanjati slavnemu pesniku svoje čestitke. Nato je sledilo zanimivo predavanje člana društva, g. jur. Žižke z Trocnova o razvoju, delovanju in pomenu Vrchlickega za češko slovstvo. Burno ploskanje je bilo pohvala in priznanje za temeljito in skrbno izvršeno delo. Ni še jenjalo pohvalno ploskanje, ko se vrata odpro in naš slavljenec se je prikazal spremljevan od nekaterih društvenikov. In ko so gostje in člani „Ilirije“ zagledali tega moža, neznanega po postavi, odeatega v navadno sivo suknjo, prihajajočega v vsej svoji pripristi, prijaznosti in ljubeznivosti, vzkripelo jim je srce in navdušeni „slava“ in „živio“ klici so se razlegali po dvorani. Isti klici so se ponavljali, ko je predsednik „Ilirije“ podal slavljenca s slovenskimi narodnimi barvami odičeno palmo, nakar se je isti v presrčnih besedah zahvalil in izrazil svoje odkritosrčno veselje, da mu je mogoče prežiti nekaj ur v slovenski družbi, kar je dalo gostom in društvenikom povod, da so se mu s to presrčnejšo ovacijo zahvalili za njegovo naklonenost. Po tem presrčnem sprejemu je deklamoval gosp. jur. Janko Pretnar nekaj lastnih prevodov najlepših pesnij Vrchlickyjevih. Z vidnim zanimanjem je sledil slavní pesnik deklamovanju svojih poezij, ki jih je mladi pesnik presadil na slovensko polje in nato častital prevajalcu na posrečenih prevodih in izrazil svoje veselje, da se je odprl stemi prevodi njegovi poeziji širši krog spoznavanja. Tudi g. Žižke se je nato slavljenec zahvalil za skrbno predavanje. Za pevsko zabavo je skrbel pod vodstvom g. Mirka Koršiča pevski zbor društva „Ilirije“, ki je rešil svojo nalogo častno in nepričakovano dobro. Cela dvorana je napeto poslušala divne zvoke naših pesmij in z burnim ploskanjem izrazila svoje priznanje. Tudi pesnik slavljenec sam se je opetovano izrekel, da je petje krasno.

Pri tej zabavi nam je utekala ura za uro. Bilo je že pol ene po polnoči, ko se je slavní pesnik ločil iz naše srede in med „živio“ in „slava“ klici zapustil dvorano.

„Ilirija“ zre s ponosom na Vrchlickega večirek. In to s pravico; saj se slavní pesnik pri nobeni slavnosti povodom petdesetletnice ni zadržal „ako dolgo kakor pri naši! Čutil se je prostega konvencionalnih spon, tako domačega v mili družbi, kakor se je sam izrazil. Ni bilo navdušenih oficijelnih govorov in napitnic, navdušen je bil vsak posameznik sam, čuteč se vznešenega v bližini velikega, zasluženega, slavnega Slovana, zraven pa ljubeznjivega, priprostega moža.

V znak priznanja za prirejeno mu oslavo je daroval slavní Vrchlicky svoja najboljša dela knjižnici „Ilirije“.

Politični pregled.

Gosposka zbornica.

V četrtek je vzprejela gosposka zbornica v vseh treh branjih vojaško predlogo.

Nadvojvodi na potovanju.

Nadvojvodi gredo na potovanje. Nadvojvoda Fran Ferdinand se je s svojo soprogo kneginjo Hohenberg odpeljal v Trst, odkoder pojde v Egipt. Nadvojvoda Oton in dva druga nadvojvodi so šli v Monte Carlo.

Afera Galgotzy.

V svojem poročilu o zadnji seji poslanske zbornice omenili smo tudi nekoliko mest iz govora poslanca Elderscha in tudi nekoliko psovč, s katerimi je med tem govorom obsul poslanec Pernerstorfer poveljnika desetega vojnega kora feldcajmajstra Galgotzyja. Te dni pa priobčujoje dunajski listi brzobjavko, katero je vsled teh napadov Galgotzy doposlal voj-nemu ministru. Ta brzobjavka glasi se tako-le: „Z ozirom na način, na kateri se je v poslanski zbornici žalilo moje ime ter z ozirom na izjavo deželnobranskega ministra v seji poslanske zbornice z dne 6. novembra 1902, da pri sedanjih okolnostih taki napadi niso v stanu žaliti armade in njenih članov, se ne čutim žaljenega in zato tudi ne tožim poslanca Pernerstorferja. Sodbo o svoji delavnosti kot korni poveljnik prepuščam onim, ki so v to opravičeni, potem svojim vojaškim tovarišem in pa svojim podložnikom!“ Hkratu s to brzobjavko pa priobčujoje dunajski listi tudi to-le izjavo vojnega ministra: „Ko objavljam besedilo te brzobjavke izjavljam, da uživa korni poveljnik v vsej armadi največje spoštovanje. On ni le od podrejenega mu vojaštva visoko čislán, marveč celo oboževán in to zaradi njegove pravičnosti kakor tudi zaradi njegovega rahločutja do svojih podložnikov. Izjavljam tudi, da so vojaki 10. vojnega kora obkoljeni od agitatorjev, kateri bi jih radi zavedli k dejstvu zaradi katerih je potrebna v interesu discipline največja opreznost in odločno postopanje. Feldcajmajster Galgotzy ni nikdar prestopil mej svoje oblasti in ni tudi nikdar dopustil, da bi njemu podrejeni vojaki storili kaj sličnega.“ „Arbeiterzeitung“ pa ponatiskuje neki članek iz „Fremdenblatta“, v katerem se opisuje Galgotzy kot angelj dobrotnik, kot pravi oče svojih podložnikov, zaradi česar bi ga vojaki nazivali z besedami dobri Toni. Na to pa vpraša „Arbeiter Zeitung“: Kdo bi bil pač oni, ki je dal Galgotzyju tak pridevek! Morebiti jeden izmed 80 vojakov, ki so si vzeli življenje; ali pa morebiti jeden izmed onih 70 vojakov, ki so se poškodovali ali pa tudi jeden izmed 725 obsojenih v ječo? Bolj verjetno je, si odgovarja „Arbeiterzeitung“, da je to storil jeden izmed 44 zblaznelih vojakov.

Mladočehi.

Mladočeški izvrševalni odbor je imel v torek v Pragi posvetovanje o bodoči taktiki mladočeške državnozbornske delegacije. Posvetovanje je trajalo baje 5 ur in se je sklenilo, da se mladočeški državni delegaciji prepusti prosta roka, vsled česar bo tudi zanaprej mladočeški klub določeval svoje postopanje v državnem zboru. od slučaja do slučaja. Vladni listi pa pišejo, da bodo Mladočehi tudi gledé nagodbe in državnega proračuna opustili obstrukcijo.

Vojaški nabori na Ogrskem.

Te dni je razposlal ogrski domobranski minister vsem podrejenim oblastim okrožnico, s katero jim naznanja, da se vojaški nabori na Ogrskem ne prične s prvim marcem, kakor je bilo določeno, marveč da se prenese za nedoločen čas, ker ni upanja, da bi bila vojaška predloga v ogrskem parlamentu pravočasno rešena.

Slovani na Nemškem.

Dr. Fetzner je ravnokar izdal pod naslovom „Deutsche Slaven“ knjigo s temeljito narodopisno in kulturno zgodovinsko študijo o vseh slovanskih plemenih ki žive na Pruskem Iz te knjige je razvidno, da živi na Pruskem in sicer: Litvinov 121.000, Letov 1000, Mazurov 260.000, luž. Srbov 110.000, Kašubov 137 tisoč, Slovencev 200, Poljakov 2.500.000, Čehov 13.000, Moravcev 57.000. Razun Poljakov se najlepše razvijajo Litvini, ki imajo 13 svojih časopisov in lastno literaturo, ki se lepo razvija.

Trgovinska pogodba z Italijo.

V Rimu so se sešli te dni zastopniki vseh italijanskih kmetijskih društev, da so se posvetovali o nasvetih, katere naj bi dali italijanski vladi, zdaj ko bo treba sklepati z Avstrijo novo trgovinsko pogodbo. Predsednik tega shoda Cappelli je govoril o ozirih, kateri naj vodijo Italijo pri sklepanju nove pogodbe. Govornik je rekel, da le slabe politične razmere morejo žaliti dobre trgovinske odnošaje, nikoli pa se ne zgodi nasprotno. Govornik je rekel, da bi bilo Italiji sicer neljubo, ako bi se morale trgovinske vezi z Avstro-Ogrsko pretrgati, a napačno je mnenje, da bi to škodovalo italijanskim ribičem, da ti ribiči nimajo od avstr. trgovine koristi, temuč donajajo isti do-

bička. Glavna naloga Italije je pa, ako hoče v okoli priti najnovejšim konkurenčnim bojem, da povzdigne konjerejo in reje ovac. V ta namen in da se prebivalcem goratih krajev pomaga, predlaga predsednik carino 15 lir na ne obdelano in 20 lir na obdelano volno, nadalje 5 lir na stavbeni les. Za konji naj bi se uvedla carina, kakršna je v Španiji, namreč 180 lir na konja. Po govornikovem mnenju, vinska klavzula s časoma ne bi za Italijo itak imela prevelikega pomena, ker se v Avstriji in posebno na Ogrskem vedno več vina prideluje. Še manj pomena pa bo imela vinska klavzula tedaj, ako se ista dovoli tudi Francozki in Španiji, v kar se je baje Avstrija zavezala. Dasi pa ima Italija od vinske klavzule le neznatne koristi, škoduje ista vedno posebno Ogrski, vsled česar se zdi tudi Italijanom upor proti nji na Ogrskem popolnoma opravičen. Po govornikovem mnenju odločevale bodo naslednje tri točke, od katerih Italija ne odstopi 1. da se odpravi avstrijska carina na nekatere južne pridelke, kakor mandeljne, fige, rastline za lišp; 2. Avstriji se prizna prednost pri uvažanju lesa in konj; 3. Avstrija mora za to dovoliti prednost italijanskim belim in rdečkastim vinom (med 12 in 15 alkohol. stopinj).

Macedonske reforme.

Turčija je torej vzprejela macedonske reforme, kakršne sta ji načrtali Rusija in Avstrija. Pa že danes soglašajo vsi v tem, da ostanejo te reforme le na papirju ter da jih Turčija nikdar ne izvede. Ne samo to ampak Turčija zavrača zdaj vso odgovornost za dogodke v Macedoniji na Rusijo in Avstrijo, ona sama pa se pripravlja z vso hitrostjo na vojsko ter pošilja vedno več vojaških krdeč proti severu. Vsem valijem je naročilo, da zbirajo denar za vojni zalog. Tega denara je došlo v Carigrad doslej že nad 5 milijonov pijastrov. Vojaški nabori se ne prestando vršiti po vseh turških pokrajinah, celo med najdivjimi narodi turškimi. V Albaniji razsajajo Albanci proti vsem tujcem in se zoperstavljajo proti vsaki naredbi, ki miri na to, da se napravi v Albaniji mir. V Carigradu pa pritiskajo izvestni krogi na sultana, češ, naj bi turška vlada Albance pustila pri miru in naj bi proti njim ne postopala.

Vojne priprave.

Angležkim listom se poroča iz Moskve, da je začela Rusija v zadnjih dneh na jugu pripravljati se na vojsko. V Kijevu in v Odesi ne dobi nobeden častnik več dopusta. Častniki, ki so pridržani generalnemu štabu, morali so zadnje dni podvreči se posebni prisegi. Vojaški oddelki, ki se so vdeležili vojaških vaj pri Kursku, pripravljani so vsi za vojsko. V vseh polkih, nahajajočih se na jugu države, se je število častnikov izdatno pomnožilo. Častniki, ki so bili bolehní so se premestili ali pa so bili vpokojeni. Vse priprave za mobilizacijo 100.000 rezervistov iz prve dobe in 180.000 rezervistov iz druge dobe so že končane.

Albanci in Srbi.

V Ipeku, kjer prebiva 400 srbskih in 300 albanskih rodbin, zahtevajo Albanci, da morajo Srbi prestopiti k turški veri ali pa se izseliti v Srbijo in to tekom meseca dni. Ruski konzul v Mitrovici je proti temu protestiral pri okr. načelniku.

Domače in razne novice.

Papeževa petindvajsetletnica.

— V naši škofiji praznujemo petindvajsetletnico papeževanja Leona XIII. jutrišnjo nedeljo.

Leon XIII. se je rodil dne 2. marca l. 1810. v mestecu Carpineto iz grofovske rodovine Peccijev. V duhovnika je bil posvečen dne 31. decembra 1837, nadškof je postal 17. januarja 1843, kardinal 19. januarja 1853, in za papeža izvoljen 20. februarja 1878, slovesno kronan pa dne 3. marca 1878. Leon XIII. je 263. namestnik Kristusov na zemlji. Izmed teh 263 papežev je 89 svetnikov, 35 mučenikov in sicer vsi od sv. Petra do l. 311. Gledé trajanja vlade je naš Leon tretji. Sv. Peter je vladal cerkev 33 let, in sicer od l. 34. p. Kr. do 67. (v Rimu nepretrgano od l. 42. do 67., torej 25 let, 2 meseca 7 dni), Pij IX. od l. 1846. do l. 1878. t. j. 31 let, 7 mesecev, 2 dni.

Izmed vseh papežev je vladalo nad 20 let le 12. — Tudi po starosti je Leon XIII. tretji. Nad 93 let sta dosegla sv. Agato († 682) in sv. Gregor IX. († 1241.)

Za časa petindvajsetletnega vladanja Leona XIII. je bilo na novo ustanovljenih: 2 patrijarhata, 13 nadškofij, 140 škofij, 2 opata »nullius« (samostalna opata s škofovskimi pravicami), 5 apostolskih delegacij, 50 apostolskih vikariatov, 35 apostolskih prefektur. Iz tega razvidimo, kako veliko je deloval ta veliki mož za razširjanje sv. vere.

Papežu Leonu XIII. so posebno pri srcu tudi slovanski rodovi. Leta 1880 je izdal prelepo okrožnico, v kateri navdušeno proslavlja velike zasluge svetih bratov Cirila in Metoda, ki sta iz Soluna prinesla Slovonom pravo vero ter v domačem jeziku učila rojake velečastnih resnic božjih. In ko so l. 1881. Slovani romali v Rim, zahvaliti se za krasno okrožnico, dal je sv. Oče v spomin tega potovanja v cerkvi sv. Klementa, v kateri počivajo ostanki sv. Cirila, postaviti na svoje stroške oltar na čast sv. Cirilu. Neprestano prizadevanje Leona XIII. je, da bi se razkolni Slovani zopet zjedini s katoliško cerkvijo. V svojem govoru slovanskih romarjev l. 1881. je rekel: »Po božjem sklepu se kaže, da je slovanski rod prihranjen za posebne namene.« Naš slovenski narod je opetovano blagoslovil, z veseljem sprejemal poročila o verskem napredku med nami.

Vzroka dovolj, da tudi kot Slovenci in Slovani ljubimo Leona XIII.

Slava mu! Bog ga živi še mnogo let!

V proslavo papeževe petindvajsetletnice bodo jutre po vseh cerkvah slovesne službe božje. V Gorici nameravajo nočjo bakljado, ki pojde izpred prvostolne cerkve, ter vabijo meščane, naj bi razsvetlili okna.

Za »Šolski Dom« so plačali predsedniku: Jurij Petercel, dekan v Kobaridu 10 K; Henrik Črnigoj, vikar v Vel. Žabljah (po poštni položnici) 10 K.

Srečna hvala!

Veliki ples v goriški čitalnici dne 22. t. m. uspel je po soglasni sodbi udeležencev prav izvrstno. V bogato in okusno z bujnim zelenjem okrašenih in sijajno razsvetljenih društvenih prostorih zbrala se je takoj po napovedani začetni uri prav mnogobrojna družba dam in gospodov v elegantnih opravih, družba, v kateri so bili zastopani skoro vsi c. kr. in deželni uradi, učiteljstvo šolskih zavodov, častništvo c. kr. tukajšnjega pešpolka (med njimi g. stotnik U. z dično gospo soprogo Slovenko) in inženjerji bohinjske železnice. Počastil je veselico s svojo navzočnostjo tudi g. dvorni svetnik in načelnik c. kr. okr. glavarstva, visokorodni grof Henrik Attems. Od drugih narodov bili so zastopani hrvaški, češki in rusinski, nemški in laški, od drugih krajev Trst, Tolmin, Sv. Lucija in Miren. Ples se je začel s »polonezo«, otvoren od plesoreditelja M. J. z čast. gospo dr. P. in kaj lepo aranžirano. Gospod reditelj je skazal s svojim prihodom iz — glede na prometna sredstva, jako oddaljenega Tolmina čitalnici svojo neomajano zvestobo in naklonjenost; naj sprejme zato našo iskreno zahvalo. Obe dopolnoveni četvorki, katerih drugo je vodil jako spretno naš domači aranžer Vl. P., je plesalo po 28 parov, in razmerje med številom plesalk in plesalcev je bilo popolnoma ugodno; naravno, da je bila ob takih okoliščinah zabava živahna in prijetna. Omeniti treba še, da so plesalkam bili od odbora podarjeni elegantni, v modernem okusu izdelani plesni redovi. Uverjeni smo, da bodo od njih hranjeni v spomin tega lepega večera. Pri polunočnem odmoru zbrala se je družba deloma v društvenih sobah, kjer je bil tudi napravljen čeden bufet, deloma v pritlični krčmarjevi dvoranici. Žal, da nima čitalnica prostornejšega lokala za ta namen na razpolago, kakor ga je imela v prejšnjem stanovanju na Travniku; a kaj hočemo; saj še marsikateri izmed novozidanih monumentalnih narodnih domov tega nima.

Krasen večer je zopet doživela naša čitalnica; pokazala se je kot neoporečno pravo središče in zbirališče narodne inteligence, kot pozorišče olikanega kretanja in častne reprezentacije nasproti neslovenskim gostom. Poznalo se je, da ima odbor v svoji sredi kaj čile in delavne mlade moči, ki nam še marsikaj lepega za ostalo dobo društvenega leta obetajo.

Opomin. — Tukajšnji magistrat svari vse one, ki potrebujejo delavce, naj ne vzamejo na delo onih oseb, ki niso preskrbljene z delavskimi knjižicami, ker bi inace morali plačati globo od 20 do 80 K.

Voda za Gorico. — Mestni stavbeni urad je izdelal načrt po katerem naj bi se napeljala ptna voda iz Čepovana v naše mesto.

Pila in jedla, a nič plačala sta Ludvik Komel in France Nemec iz Bilj v krčmi Karola Masculchi. Napravila sta 7 K 44 vin. dolga ter jo popihala.

Ces. kr. kmetijsko društvo v Gorici razglasa: Bakreni vitriol, kar ga je nakupil nakupovalni odbor, je ves razprodan, omenjeni odbor ne smatra ugodno nakupiti sedaj drugega radi velikih sprememb v cenah, nadaljevalo se pa boče vendar podpisovati ali brez zaveze za ceno.

Pretep. — Delavec Andrej Blažič iz Št. Andreža je bil v neki krčmi s svojimi tovariši. Dokler so bili v krčmi, bilo je vse mirno. Na potu pa so napadli tovariši Blažiča in so ga tako pretepli, da ga morali potem prepeljati v bolnišnico.

Nesreča. — Onega Feliksa Barlota, o katerem smo poročali v zadnji številki našega lista, da je na potu iz Kanala proti Kodelju izginil ter da so na cesti našli le njegov klobuk, našli so mrtvega v Soči. Pri njem so našli tudi denar in druge reči, katere je imel s seboj.

Požar v Krombergu. — V nedeljo med dopoldansko službo božjo začela je goreti gmajna v Lokah. Ljudje so hiteli gasiti, ter so obvarovali kar so mogli. Škode je do 4000 K. Kako je ogenj nastal, ni znano.

Katoliško slovensko izobraževalno društvo v Dornbergu priredi prihodnjo nedeljo 1. marca v prostorni občinski dvorani slovesnost z govori, petjem in deklamacijami v proslavo 25-letnice sv. Očeta Leona XIII. Začetek točno ob 3 in pol uri popoldne. Vstop je brezplačen. K prijazni udeležbi uljudno vabi odbor.

Papeževa 25letnica v Dutovljah. — V Dutovljah so dne 22. t. m. na posebno slovesen način praznovali papežovo 25letnico. Na predvečer bile so vse hiše razsvetljene in okrašene s zastavami. Tudi več kresov je gorelo. Grmenje topičev in zvonjenje pa je to slavnost poveljevalo. Godba je svirala pred cerkvijo, pred duhovnišcem in potem po vasi. Dne 22. t. m. pa je bila ob 10. uri slovesna sveta maša s pridigo, h kateri je prišlo silno mnogo ljudstva od blizu in od daleč.

V Tolminu so aretirali 23 letnega zidarja Štefana Papiča iz Crkvenice na Hrvaškem radi razžalenja Veličanstva ter ga pripeljali v goriške zapore.

Premeščenje velike vojašnice v Trstu. — Kakor smo svoječasno poročali, se je tržaška mestna uprava pogajala z vojaško upravo, da bi slednja odstopila prvi prostor, kjer se nahaja velika vojašnica v Trstu proti temu, da priskrbi mestna uprava vojaški upravi primeren prostor, na katerem bi se gradila nova vojašnica. Kakor čitamo v tržaških listih, sta se mestna in vojaška uprava v tem pogledu konečno dogovorili in tako se boče sedanja velika vojašnica opustila ter sezidala na drugem mestu.

Propovedi v tržaško-koperski škofiji. — V tržaško-koperski škofiji se propoveduje zdaj v 80 cerkvah v hrvaškem jeziku, v 72 cerkvah v slovenskem jeziku in le v 30 cerkvah v italijanskem jeziku.

6 letni fantič odsekal svojemu 17 mesečnemu bratu roko. — 6 letni sinček posestnika Čeka iz Hrušice je te dni odsekal svojemu 17 mesecev staremu bratu s sekiro desno roko. Zgodilo se je to tako-le: 6 letni bratec je pred hišo sekal drva. Nesreča je hotela, da je v hipu, ko je ta zamahnil, da preseče palico, ubogi Francek segnil za isto in je vsled tega 6 letni deček, mesto palice, odsekal bratcu desno ročico. Ko se je zgodila nesreča, bila je otrokova mati doma v hiši, oče pa v gozdu.

Konja v lekarni. — V sredo zvečer okoli sedme ure in pol peljal je voznik Campiotti po ulici Bosco v Trstu s par konji kakih trinajst q blaga. Tam kjer je klanec te ulice najbolj strm, utrgala se je zavornica in voz začel je potiskati konje naprej s tako močjo, da so se konji splašili ter v divjem teku dirjali po ulici Madonina. Voznik trudil se je nekoliko časa, da bi konje ukrotil, pa zastonj. Konečno so se pa še vajeti utrgale, tako da so postali konji popolnoma prosti. Dirjali so po ulici Madonina in jo potem zavili v ulico Barriera vecchia. Tu pa so se hkratu zagnali v tam nahajajočo

se lekarno in pobili so skoro vso posodo, v kateri se hranijo zdravila.

Protestantsko gibanje v Avstriji. — V Protestantstvo je prestopilo l. 1902 4247 oseb, dočim jih je prestopilo l. 1899, 5620 oseb, l. 1900 4252 oseb, l. 1901 pa celo 5722 oseb. Potemtakem se je letos zmanjšalo število prestopov v protestanstvo za 2176 oseb.

Koncert Nadine Slavjanske na sultanovem dvoru. — Ker počasti ta sloveči ruski pevski zbor v kratkem tudi naše mesto, bi utegnili naše čitatelje zanimati kako je isti zbor nedavno koncertoval na dvoru turškega cesarja. Ko je Nadina Slavjanska pričela svoje turnelje po balkanskih mestih, prišla je najprej v Carigrad. Sultan, izvedši o tem povabil je zbor takoj z Hildiz-Kiosk da koncertuje v dvornem gledališču in Nadina je sprejela povabilo. Koj ko je zbor Slavjanske stopil v dvor, povabljen je bil na bogat obed.

„Po koncertu!“ je odgovorila Slavjanska, „ker po jedi bi pevci ne peli dobro“.

„Naj pa bo!“ je dejal sultan.

Ob 5. popoldne so vstopili ruski pevci v dvorano gledališča, ki sicer ni veliko, a je zelo ukusno in bogato opremljeno. V srednji loži nasproti odra je sedel sultan, njegov naslednik in ruski poslanik Zinovjev. Pod ložo, v nekakih kletkah, ograjenih z mrežami, so sedele sultanove žene, v parterju pa je bila turška generaliteta, dvorni dostojanstveniki, mladi plemiči, kadeti itd.

Pred koncertom je turški dvornik opozoril Slavjansko, da sultan ne mara za overture, zato da naj pevci kar prično izvajati „program“ in pojo dalje toliko časa dokler se sultan ne naveliča poslušati.

In zbor začne prepevati ruske pesmi, pel je in pel brez konca in kraja. Udogi pevci so bili že strašno utrjeni, a sultan se še ni naveličal.

Naposled zapoje zbor rusko pesem „Il u vrtu“, il u basti“...

„Dur! Dur! (Stoj! Stoj!) zakliče sultan.

„Dur!“ so začeli klicati za sultanom vsi v gledališču.

Zbor obmolzne.

Ruski poslanik zakliče na oder:

„Njegovo Veličanstvo sultan ima ljubimca goslarja, ki zna gosti to rusko pesem. Nj. Veličanstvo Vas prosi. Nadina Dimitrijeva, da bi dovolili, da goslar gode to pesem na goslih a Vi da ga spremljate na balalajki (godalo podobno tamburici).“

„Tudi to moremo kar se mene tiče“ odgovori Slavjanska.

In na oder stopi zgrbljena figura v sijajni turški uniformi, z zlatom vezani. Sultanov goslar se je dolgo priklanjal na vse strani in potem ob spremstvu balalajke zagodel: „Vo sadu — li, v ogorod“.

„Njegovo Veličanstvo sultan prosi Vas Nadino Dimitrijeva, da zbor zapoje himno: „Bože, Carja hrani!“

Vsi so vstali, tudi sultan je vstal...

Ko je zbor skončal himno, zašepne sultan Zimovjevu nekaj na uho, in ruski poslanik obrnil se je proti Slavjanski in s svojim gromovnim glasom dejal:

Nadino Dimitrijeva! Nj. Veličanstvo sultan Vas srčno zahvaljuje za vzvišeni užitek, ki ste mu ga priredili s svojim petjem. Nj. Veličanstvo Vam želi vedno uspeha v bodočnosti“.

Na to pa stopi na kraj odra Nadina Slavjanska, se obrne do sultana in glasno spregovori tako-le:

„V imenu celega zbora se zahvaljujem Vašemu sultanskemu Veličanstvu za dobre in laskave želje. Veseli nas, da smo Vam priredili mali užitek s svojim skromnim petjem. Želimo Vam, Vaše sultansko Veličanstvo, dolgo življenje, a bodite milostivi mnogim milijonom Vaših krščanskih podanikov!“

Za tem je prišel na oder jeden Turek in na srebrnem krožniku je izročil Nadini Slavjanski sultanov dar: 350 turških lir; briljantno zvezdo reda Šefakata II. vrste za gospo Slavjansko, red Medžidije II. vrste za njenega soproga in vsakemu pevcu jeden red „znanosti in umetnosti“.

Po koncertu pa je bil prirejen v Hildiz-Kiosku sijajen obed s šampanjcem za celi zbor.

Izjava.

Vsojam se slavnemu občinstvu naznanjati, da mene zastopa g. Franc Weiss od 1. marca t. l. naprej v nikakem oziru več.

Ob enem naznanjam svojim cenjenim klientom, da bodem potoval o priključ odselej vedno osebno po deželi, ter sprejemal naročila na vse izdelke fotografske stroke, ter zagotavljam solidno in točno postrežbo v vsakem oziru.

Z odličnim spostovanjem

udani
Anton Jerkič
fotograf.

Za streljanje

pri cerkvenih in posvetnih slavnostih
so blastyeno dovoljeni in priporočeni

edino le papirnati topiči (bombe)

kateri se izdelujejo v pyrotehničnem laboratoriju pooblaščenega in priznanega

pyrotehnika Ferdinanda Makuca v Gorici.

M. B. 100 (sto) topičev stane 20 gld. oziroma 40 K.

Javna zahvala.

Slavna Jonkova hiša je izkazala tudi naši duhovniji in občini svojo darežljivost. Zupanstvo je prijelo volilo pokoj. g. Matija Jonko, namreč 1200 kron za tukajšnje reveze, ki bodo dobivali od te svote vsakoletne obresti. G. Terezija, udova Jonko, je podelila naši cerkvi prekrasni venec okrog misijonskega križa in 200 kron za cerkveno obleko. — In dedič, g. Leopold Jonko je zopet podaril — pod majhnim pogojem — 530 gld. za nove orglje v tukajšnji cerkvi. Za te bogate darove bodi izrečena tu v imenu vse duhovnije in občine iskrena zahvala: Vsemogočni Bog daj rajnemu gospodu večni mir; ostalim pa svoj blagoslov, da si v edinosti zagotovijo svoj poklic z dobrimi deli.

Cerkveno oskrbnitstvo in županstvo
v Cez-Soču dne 24. februarja 1903.

Najbolje tamburice
izdeluje in razpošilja

Prva sisička
tvornica TAMBURA

J. Stjepušin,

Sisak, Hrvatska.

Odlikovana na parizki svetovni razstavi l. 1896.

Cenike razpošilja na zahtevanje vsakemu brzo in brezplačno.

Anton Kuštrin

Gospodski ulici h. šte. 25,

priporoča častiti duhovščini in slavnemu občinstvu v mestu in na deželi svojo trgovino jedilnega blaga n. pr. kavo: Santos, Sandomingo, Java, Cejlon, Portorico i. dr. Olje: Lucca, St. Angelo, Korfu istersko in dalmatinsko. Petrolej v zaboju Sladkor razne vrste. Moko št. 0, 1, 2, 3 4, 5. Več vrst riža. Miljsveče prve in druge vrste, namreč po 1/2 kila in od 1 funta. Testenine iz tvornice Žnidaršič & Valenčič v Il. Bistrici. Zveplenke družbe sv. Cirila in Metoda. Moka iz Maudicevga mline v Kranju in z Jochmann-ovega v Ajdovščini. Vse blago prve vrste.

Po pošti se razpošilja v zabojčkih najmanj po 5 Kg. na vse kraje

Stanovanje

obstoječe iz dveh sob in kuhinjo, eventualno ene sobe in kuhinje s pripadki, se išče

v mestu ali bližnji okolici za slovensko uradniško družino brez otrok. Uselitev najdalje 14. marca t. l. — Ponudbe na naše upravnitvo.

Jakob Miklus,

trgovec z lesom in opeko, zaloga vsakovrstnega trdega in mehkega koroškega in kranjskega lesa ter pohištva, rakev (trug), vinskih posod, stiskalnice za vino in sadje vsake velikosti

v Pevmi,

za Soškim mostom, p. Gorica, priporoča p. n. občinstvu svojo bogato zalogo, zagotavlja najhitrejšo postrežbo in jako nizke cene.

Prihodnji teden se otvori

nova
trgovina

manufakturnega blaga,

Hedžet & Koritnik,

Corso Verdi in Šolske ulice

v Gorici,

vogel bivše okr. sodnlje.

Istotam se sprejme učenca

Naročeno mi je zastanke združ. tovarn za plachte prodajati po polovični ceni. Ponujam torej debele, zelo trajajoče

zimske konjske plachte

izvrstne kakovosti, gorke, volnene, mehke z barvanim obrobo, porabljuje tudi za odejo, po jako nizki ceni. Vrsta A plachta

za delavce, siva z barvanim obrobo, 145 190, dobre kakovosti, kos po 4 K. Vrsta B, siva plachta za izvoščake z rdečimi in rumenimi progami 145 190, prav dobre kakovosti, kos po 5 K. Vrsta C double volnena gosposka plachta, siva z rdečim obrobo, dvovrstna, 150 200, najboljša, kos po K 7-50. Vrsta D Montan-plachta, siva z modrim obrobo 150 190, izvrstne kakovosti, kos po 9 K. Vrsta E prima črna omanibus-plachta, 155/120, krasna in trajajoča, kos po 10 K. Posilja se proti povzetju. Neodgovarjajoče zamenja se brez zadržka.

Naslov: M. Rundbakin, Dunaj, IX., Berggasse št. 332a.

Odlikovana delavnica!

ANT. KRUSIČ,

krojaški mojster v vrtni ulici 26.

Priporoča se sl. občinstvu v mestu in na deželi, posebno čč. duhovščini. — Ima bogato zalogo blaga vsake vrste in za vsaki stan, ter opozarja na ravno došlo sveže pomladansko blago, lastni izdelek gotovih oblek in površnih sukenj. Cene prav solidne!

Matevž Kraj

v Gorici, Novi most št. 10.

priporoča svojo

mizarsko delavnico

in

zalogo obkladkov.

Anton Pečenko

Vrtna ulica 8 GORICA Via Giardino 8

priporoča

prična bela
in črna vina
iz vipavskih,
furlanskih,

briskih, dal-
matinskih in
isterskih v
nogradov.

Dostavlja na dom in razpošilja po železnici na vse kraje avstro-egrske monarhije v sodih od 56 litrov naprej. Na zahtevo pošilja tudi uzorec.

Cene zmerne. Rostrežba poštna.

„Centralna posojilnica“

v Gorici,

registrovana zadruga z omejeno zavezo, sprejema hranilne vloge, katere obrestuje po 4 1/2 polumesečno; nevzdržene obresti pripisuje konec leta h glavnici. Rentni davek plačuje posojilnica sama.

Daje posojila udom na osebnih kredit po 6% in na vknjižbo po 5 1/2.

Sprejema člane z glavnimi deleži po 200 K in z opravičnimi deleži po 2 K.

Otvorja članom tekoče račune, katere obrestuje po dogovoru. Za nalaaganje in vračanje so na razpolago položnice c. kr. poštne hranilnice, tako da je mogoče poslati denar brez poštnih stroškov.

Uradne ure so vsak delavnik od 8—12. ure zjutraj in ob ponedelkih in četrčkih tudi popoldne od 2—4 v ulici Veturini 9.

Pri svetem Antonu Padovanskem

PRVA ZALOGA

cerkvenih oblek in nabožnih stvari.

Trst, Via Muda vecchia št. 2 (za mestno hišo)

Dobi se bogata izbira pianet, dalmatik, pluvial, humeral, roketov kvadratov, kolarjev Leo, prsnikov, misalov, brevirjev, ritualov, diurnov in neštivilno nabožnih različno fino vezanih knjig, svečnikov, križev, svetilnic, kelihov, ciborjev se srebrno kupu.

Jedina zaloga za celo Primorje kipov o vsakovrstni velikosti in kvaliteti, umetniško delo v romanskem kartonu, priporočljivih posebno za vlažne cerkve.

Zaloga sveč iz čistega čebelnega voska kakor tudi mešane sveče I. in II. vrste, podob, vencev, križcev in svetinj vsakovrstnih.

Lastna izdelovalnica palm iz umetnih cvetlic in vsakovrstnih drugih del spadajočih k bogočastju, izvršijo se vezanja (ricami) najfinejša za zastave, pregrinjala i. dr.

Popravlja se vsak vrstne stvari za ceno, pri kojoj je izključena vsaka konkurenca.

Naročitve se izvršijo točno in hitro.

Ob nedeljah in praznikih je prodajalnica zaprta.

Z odličnim spoštovanjem

Anton J. Vogrič.

Edina tovarna plina Acetylen

v Gorici,

dovoljena po c. kr. namestništvu v Trstu z dne 12. febr. 1903, št. 3462.

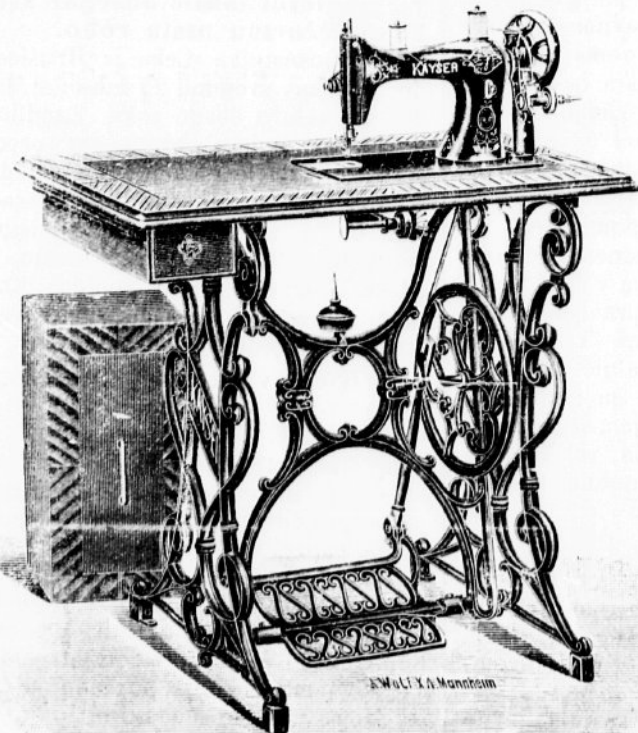
Podpisana sprejemata vsako delo za razsvetljavo stanovanj zasebnikov, delavnic, javnih prostorov itd. po jako zmerenih cenah. Vsa naročena dela se izvrše točno!

Prevzemata tudi za izdelovanje vseh kleparskih in mendenih (mésingastih) izdelkov, kakor moderne sesalke (pumpe), škropilnice, žveplalnike in sploh vsa druga hidravlična dela.

Priporočata se z odlič. spoštovanjem

R. Cioli & L. Buttinaschi,

Gorica, Riva Castello št. 4.

Velika zaloga šivalnih strojev vsake vrste za šivilje, krojače in čevljarje.

Edino zastopstvo

Pffafovih šivalnih strojev,

kateri so svetovno znani na trpežnosti in dobroti, ter so najsposobnejši za vsake vrste del, kakor tudi za vezanje, rekamiranje, so edini, ki se jamčijo za 10 let.

Konkurenca je pri nas izključena in nemogoča!!

V zalogi imamo tudi

burska dvokolesa

ter

angleške „Helikal Premier“, in „Regent“.

Cena je od 180 K naprej.

Prodajata tudi slamoreznice in stiskalnice, puške in samokrese vsake vrste. — Komat šivank za šivilje stane v Gorici le 70 vin. — Edina mehanična delavnica za popravilo šivalnih strojev in dvokoles.

Za obilno naročbo se priporočata sl. občinstvu udana

Saunig & Dekleva,

ulica Municipio št. 1.

Izhaja vsak teden v soboto ob 11. uri predpolno za mesto ter ob 3. uri pop. za deželo. Ako pade na ta dan praznik izide dan prej ob 6. zvečer. Stane po pošti prejemal ali v Gorici na dom pošiljan celoletno 8 K, polletno 4 K in četrletno 2 K. Prodaja se v Gorici v tobakarni Schwarz v Solskih ulicah, Jellersitz v Nunskih ulicah in Leban na Verdijevem tekašcu po 8 vin.

GORICA

(Večerno izdanje.)

Uredništvo in upravnništvo se nahajata v »Narodni tiskarni«, ulica Vettorini h. št. 9.

Dopise je nasloviti na uredništvo, oglase in naročnino pa na upravnništvo »Gorice«. Oglasi se računijo po petilvrstah in sicer ako se tiskajo 1-krat po 12 vin., 2-krat po 10 vin., 3-krat po 8 vin. Ako se večkrat tiskajo, računijo se po pogodbi.

Izdajatelj in odgovorni urednik Josip Marušič.

Tiska »Narodna tiskarna« (odgov. J. Marušič).

Čast dr. Tume pred porotniki.

(Konec.)

Poročilo o tej prezanimivi kazenski obravnavi, katero smo kolikor mogoče točno priobčili v svojem listu, naj damo še svojo sodbo o dejstvu, da se je v čisto slovenski spornosti vršila obravnava v italijanskem jeziku.

Gospod dr. Rojč je že takrat, ko je imela stvar prvič na obravnavo priti, vse storil, kar se je dalo storiti, da bi si bil zagotovil slovenskega zagovornika. A v Gorici in v Trstu je zaman trkal na duri slovenskih odvetnikov; tu in tam je, kakor je že v predzadnji številki omenila »Gorica«, obvladal slovenske odvetnike tak pravni čut, da ni hotel nobeden sprejeti zagovorništvu. In to ni prvi slučaj, da so slovenski odvetniki v Gorici v spornih zadevah, ki so se izcimile iz strankarskega boja, odklonili zagovorništvu znanim poštenjakom, samo ker so se bali zamere pri nasprotni stranki in dosledne škode na lastnem žepu.

Zato moramo res iskreno želeči, da se čimbrže naseli v Gorici dober naroden odvetnik, kateri bode v polni zavesti svoje neodvisnosti opravljal svoj vzvišeni posel, ne da bi se dal motiti po naklonjenosti ali zameri strank in po bratomornem boju, ki so ga v našo največjo škodo zanetili med Slovence brezvestni koristiljenci.

Kakor je znano, se je bilo vendar nemogoče, da je dr. Rojč dobil za prvo vrečnikavo, ki se je vršila 2. julija l. l., ki se je iskega odvetnika v osebi g. dra prišla v oddaljenem Pulju; a znano je tudi, da je tožitelj dr. Tuma, predsednik »narodno-napredne« stranke, slovenski deželni poslanec itd. kot zvest varuh narodnih svetinj, pri takratni obravnavi odklonil 6 slovenskih porotnikov —

— kakor se je zaničljivo izrazil proti enčevemu odvetniku, ni maral, da bi sodili ljudje, ki znajo komaj brati in pisati. S tem je dr. Tuma in ne dr. Rojč onemogočil ne samo sestavo čisto slovenske porotne klopi, ampak sploh vršitev porotne obravnave, ker niso bili pripravljeni potrebni prevodi za italijansko obravnavo, katere se prav po dr. Tumovi krivdi ni bilo mogoče ogniti.

Z ozirom na to taktiko svojega nasprotnika moral se je dr. Rojč pripraviti za novo obravnavo. Povabil je zopet svojega prejšnjega zagovornika, naj ga pride zastopati iz daljnega Pulja; a odgovor je obsegal take pogoje, ki so jasneje govorili od najodločnejše odklonitve. Dr. Rojč je takoj vedel, koliko je ura bila, ter je puljskemu odvetniku odgovoril s molkom. »Un bel tacere non fu mai scritto«. Oborožil se je sam z orožjem resnice in pravice, pritegnil k obravnavi goriškega odvetnika g. dr. Raimonda Luzzatta — ter se z moškim pogumom postavil pred porotnike, katerim je jasno in verodostojno, oprt na veljavna dokazila, povedal in razložil vse, česar je trebalo v svojo obrambo proti zatožbi dr. Tume.

Dr. Rojč se je do zdaj v svojem javnem delovanju še vsikdar pokazal pravim, zavednim narodnjakom; — on bi bil tudi tu, ko je šlo za obrambo njegove časti, njegovega političnega poštenja, prav gotovo najrajše v svojem jeziku govoril in bi se ne bil nikdar odmaknil od tega, da bi ne bilo šlo ravno za to — za kar

v danem položaju, ko je sedelo na porotni klopi med dvanajstimi — šest mož, kateri so razumeli samo italijanščino, dočim so vsi slovenski porotniki več ali manj tudi razumeli ta jezik — in ko je šlo ravno za obrambo najdražega biserja vsakega pravega moža, ni mogel drugače, nego poslužiti se v svojo obrambo jezika, ki so ga vsi razumeli. In govoril jo, kakor je mogel, a tako, da so ga porotniki in poslušalci popolnoma, da, bolj razumeli, kakor je bilo ljubo — dr. Tumi.

Kdor je slišal ali pozneje v »Gorici« čital dr. Rojčev zagovor, naredil si je lahko svojo sodbo. Mi danes ne moremo o tem dalje govoriti, ker je dr. Tuma proti sklepu sodnega dvora, po katerem se je zatožba zavrnila kot zastarela, vložil tožbo ničnosti in torej ni izključeno, da pride ta zadeva še enkrat pred porotnike, kar bi bilo prav za prav v prilog stvari želeči, — a to moremo zatrditi, da je bila ta kazenska obravnava dobrodejna, naše politično ozračje razkužujoča nevihta. Razkrila nam je dr. Tuma tacega, kakoršen je kot človek, bivši učitelj in uradnik in kot sedanjí poslanec, odvetnik in voditelj »narodno-napredne« stranke. Vsakdo vidi in ve zdaj lahko, če ni duševno popolnoma slep in gluhi, kako mu je soditi o njegovi osebi in o njegovem delovanju.

In v tem ravno tiči velika, da, neprecenljiva vrednost porotne obravnave z dne 11. februarja 1903.

Vakdo, komur je blagor slovenskega ljudstva na srcu, mora biti dr. Rojču hvaležen, da se ni dal upogniti niti prestrašiti po velikanskih ovirah, ki so se mu stavile od mnogih strani, ampak da je vstrajal kot jeklen, neomadeževan značaj v borbi za svojo čast in poštenje.

Da, vštevati mu moramo v posebno, neoporečno zaslugo, da je slednjič razkrinkal dr. Tumo.

Na vročih tleh.

Kadar se vzbudijo sile ognjenika, tedaj jih ne vzdrži nobena moč, marveč udarijo na dan in pokončajo vse, kar dosežejo s svojimi gorečimi rokami...

Ta primera velja o sedanjih dogodkih na Balkanu, odnosno v Macedoniji.

V dneh potovanja ruskega ministra grofa Lamsdorffa na Balkan in v Avstrijo je bil svet še nekako napolnjen nade, da mogočni Avstrija in Rusija preprečita usodepolne dogodke ter za jedno omogočita urejene odnose za macedonsko rajo. Posebno prebivalstvo Macedonije je z zaupanjem zrlo k obema zaščitnicama, dasi je — in umestno je, da to danes povdarjamo — to prebivalstvo po svojih zastopnikih bilo dokaj vznemirjeno vsled hladnega in skoro prezirljivega zadržanja Lamsdorffovega nasproti voditeljem macedonske stvari. Vzlasti ko se je izvedelo, da nameravata obe državi nastopiti energično priporiti za uvedbo človekoljubnih reform v Macedoniji, zavladalo je med ustaši upanje, da bode dosežen nameravani cilj brez prelivanja krvi. Kajti ni jedna krščanska duša v tej pokrajini gotovo ne ljubi orožja in ran, in se pravega poslužuje le v največji sili. Ker je ta sila priklopela do vrhunca, zato se je tudi ogorčenje in volja za samoobrambo tega ljudstva vzdignilo z ono elementarno močjo, katere ni več mogoče zadržati, ako stopi iz svojih strug. In baš ta or-

vzkipek zdaj s podvojeno silo, ko se je h kratu začelo, da vsebina avstro ruskih zahtev pri porti ni ona, kakoršna se je naglašala iz početka, marveč da je taka, da se ji Turčija ne le neprotivi, marveč se ji tudi lahko — meje. V teh reformnih načrtih predloženih porti dne 20. t. m. se mej drugim zagotavlja porti, da Turčija ne bode imela nobenega uzroka opirati se na revolucionarno gibanje v Macedoniji in tudi ne na druge odnose, ki bi jej mogli dati povod, da ne vzprejme načrtov. Že to naglašanje na račun macedonskega prebivalstva v kritičnem trenutku, ko turški valji na svojo roko vodijo pravo mesarsko klanje v vaseh Macedonije, je osupnilo macedonske odbore: še bolj pa je presenetilo iste dejstvo, da v reformnih načrtih nikjer ni zahteve po razoroženju najnevarnejših elementov t. j. Albancev.

Dejstvo, da sta Avstrija in Rusija tako odnehali Turčiji, je napolnilo nesrečno ljudstvo s sumnjo, da za vsem tem tiči neki drugi faktor. In res, izvedelo se je, da sta Avstrija in Rusija v toliko spremenili svojo taktiko, da ne nastopata več samostojno, marveč le kot izvrševalki želji in zahtev vseh velevlasti, ki so podpisale berlinsko pogodbo.

Vsled te spremembe so se stvari na Balkanu h kratu drugače zasukale. Macedonski odbori so pomnožili svojo delavnost in predno napoči pomlad, je pričakovati najhujših stvari.

Velevlasti so hotele preprečiti prelivanje krvi in udušiti gibanje z lepimi besedami, dočim se Turčija še nadalje oborožuje in pošilja vojake na mejo; — ali baš to vedenje velevlasti je dovedlo macedonsko ljudstvo do prepričanja, da je hočeta Rusija in Avstrija prepuštili brez pomoči svoji usodi. Zato je sklenilo samostojno nastopiti ter zmagati ali pa umreti, — a s tem gotovo prisiliti velevlasti, da bodo morale storiti to, čemur so se hotele izogniti.

Bolgarski politiki so se celo oprijeli mnenja, da Rusija vodi nasproti Bolgariji nelepo in neiskreno politiko in mislijo, da Rusija hoče celo Bolgarijo spraviti v vojno s Turčijo, na to da dela ne samo v Carigradu, marveč tudi v Sofiji. Zato da je vojna neizogibna, Rusija pa da hoče v odločilnem trenutku nastopiti kot posredovalec in rešitelj Bolgarije, ali tedaj bi ne bilo več samostojne Bolgarije, ker bi postala avtonomna ruska pokrajina. Mnenje je, da hoče Rusija porabiti prvo priliko, da zasede luki Varna in Burgas.

To se smatra za tajne vzroke temu, da se je ruska balkanska politika spremenila. Iz te zadrege vidijo bolgarski politiki samo jeden izhod, namreč: hitro se pripraviti za boj. V ta namen zamore vlada razpolagati s 60 milijonov frankov, ki so vloženi v narodni in poljedelski banki. Vlada da mora podvzeti vse korake, da si Bolgarija pomaga sama in ne dá prilike Rusiji, da postane njena »nesebična« rešiteljica. Potem bi morala Bolgarska spremeniti svojo vnanjo politiko, pa če treba v sporazumu s Turčijo, katera bi se s tem rada zadovoljila. Ko bi Bolgarija postala vazalna država Rusije, potem bi bilo hitro konec turškega gospodstva v Evropi.

Tako mnenje vlada — po dunajski »Information« — med bolgarskimi politiki, katerim na čelu stoji knez sam. Vse

baš ta položaj dela knezu velike neprijetnosti. — Pa tudi Srbija se — tako ve povedati »Information« — pripravlja na boj. Vlada je naročila v avstrijskih tovarnah pod jamstvom — budipeštanske nacionalne banke veliko množino vojne materijala. Srbija si je s tem naprtila zopet velik državni dolg, ker je prisiljena, da plača naročene puške in drug materijal za 40 do 50 od sto čez pravo vrednost.

Glasovi o razmerah v Macedoniji se glase čedalje resneje. Francozko in angleško novinstvo izraža mnenje, da se bližajo nevarni politični dogodki na Balkanu. Ti listi trdijo, da oni, ki so podučeni o razmerah na licu mesta, nikakor ne verujejo v kak uspeh reform in avtonomije.

Tudi je težko verjeti, da bi porta z lepa pustila Macedonijo iz krempljev; da bi pa moglo biti bolje tudi ako bi stala pokrajina pod upravo kake druge velevlasti, toda to je istotako težko verjeti ob tako mešanem prebivalstvu po narodnostih, kakor je ta Macedonija. Ti listi mislijo, da mir v Macedoniji zamoreta narediti le Bolgarija in Srbija s pomočjo Rusije.

* * *

Iz vsega tega je razvidno, da so Balkan vroča tla ter da bi seta zemlja v političnem oziru tudi lahko nazivala — vulkan. Ako pa se človek v vse to uglo bi, pa pride do prav zanimivih zaključkov.

Rusija je namreč že davno sprevidela, da se male balkanske države ne morejo za stalno vzdržati same kot prave slovanske države, ker, ako so tudi otete izpod turškega jarma pa je v nevarnosti njih samostojnost pred drugimi sovražniki. Zaradi tega je namen Rusije, da vzame pod svojo zaščito vse te države in to še zaradi tega, da se ne izgubi na Vzhodu slovanski upliv. To spremembo hoče Rusija izvesti, pa če se na glavo postavijo oni politiki, ki imajo svoje zavetje v »Information« in drugih takih glasilih, politiki, ki hujskajo na »neodvisnost« Bolgarije, Srbije itd. pod kako nemško ali madjarsko patronanco. Posebno značilno je vedenje onih bolgarskih politikov, kateri bi naposled rajši, da še ostane turška strahovlada v evropsko-turških pokrajinah, nego pa da bi postala Bolgarija od Rusije odvisna država, zavarovana tako proti Turčiji kakor tudi proti izvestnim evropskim kulturonoscem. Da Nemec Koburžan želi ostati samostojen vladar Bolgarije in še nadalje delati na škodo slovanskega prebivalstva za — nemško stvar v Bolgariji, a da bi naposled postal tudi rad kralj Zjedinjene Bolgarije — vse to je lahko verjeti njegovim politikom. Resnica pa je zopet, da se je Rusija naveličala dajati denarno potuho zapravljevcem v izmolzeni kneževini, ter da hoče storiti jedenkrat »čisti račun«.

Ako bi pa konečno šlo po želji hujskačev iz Berolina in Budimpešte, bi se Bolgarija in Srbija danes obrnili proti svoji rešiteljici Rusiji in ne proti Turčiji. Ako se upošteva vse to, potem pa se skoro ni čuditi, da se je spremenila politika Rusije na vročih balkanskih tleh.

Shod na Libušnjem.

V nedeljo 22. t. m. je priredilo »Slovensko katoliško politično in gospo-

bička. Glavna naloga Italije je pa, ako hoče v okoli priti najnovejšim konkurenčnim bojem, da povzdigne konjerejo in reje ovac. V ta namen in da se prebivalcem goratih krajev pomaga, predlaga predsednik carino 15 lir na ne obdelano in 20 lir na obdelano volno, nadalje 5 lir na stavbeni les. Za konji naj bi se uvedla carina, kakoršna je v Španiji, namreč 180 lir na konja. Po govornikovem mnenju, vinska klavzula s časoma ne bi za Italijo itak imela prevelikega pomena, ker se v Avstriji in posebno na Ogrskem vedno več vina prideluje. Še manj pomena pa bi imela vinska klavzula tedaj, ako se ista dovoli tudi Francozki in Španiji, v kar se je baje Avstrija zavezala. Dasi pa ima Italija od vinske klavzule le neznatne koristi, škoduje ista veliko posebno Ogrski, vsled česar se zdi tudi Italijanom upor proti nji na Ogrskem popolnoma opravičen. Po govornikovem mnenju odločevale bodo naslednje tri točke, od katerih Italija ne odstopi 1. da se odpravi avstrijska carina na nekatere južne pridelke, kakor mandeljine, fige, rastline za lišp; 2. Avstriji se prizna prednost pri uvažanju lesa in konj; 3. Avstrija mora za to dovoliti prednost italijanskim belim in rdečkastim vinom (med 12 in 15 alkohol. stopinj.)

Macedonske reforme.

Turčija je torej vzprejela macedonske reforme, kakoršne sta ji načrtali Rusija in Avstrija. Pa že danes soglašajo vsi v tem, da ostanje te reforme le na papirju ter da jih Turčija nikdar ne izvede. Ne samo to ampak Turčija vrača zdaj vso odgovornost za dogodke v Macedoniji na Rusijo in Avstrijo, ona sama pa se pripravlja z vso hitrostjo na vojsko ter pošilja vedno več vojaških krdel proti severu. Vsem valjem je naročilo, da zbirajo denar za vojni zalog. Tega denara je došlo v Carigrad doslej že nad 5 milijonov pijastrov. Vojaški nabori se ne prestando vršiti po vseh turških pokrajinah, celo med najdivjimi narodi turškimi. V Albaniji razsajajo Albanci proti vsem tujcem in se zoperstavljajo proti vsaki naredbi, ki miri na to, da se napravi v Albaniji mir. V Carigradu pa pritiskajo izvestni krogi na sultana, češ, naj bi turška vlada Albance pustila pri miru in naj bi proti njim ne postopala.

Vojne priprave.

Angležkim listom se poroča iz Moskve, da je začela Rusija v zadnjih dneh na jugu pripravljati se na vojsko. V Kijevu in v Odesi ne dobi nobeden častnik več dopusta. Častniki, ki so pridržani generalnemu štabu, morali so zadnje dni podvreči se posebni prisegi. Vojaški oddelki, ki se so vdeležili vojaških vaj pri Kursku, pripravljani so vsi za vojsko. V vseh polkih, nahajajočih se na jugu države, se je število častnikov izdatno pomnožilo. Častniki, ki so bili bolni, so se premestili ali pa so bili vpokojeni. Vse priprave za mobilizacijo 100.000 rezervistov iz prve dobe in 180.000 rezervistov iz druge dobe so že končane.

Albanci in Srbi.

V Ipeku, kjer prebiva 400 srbskih in 300 albanskih rodbin, zahtevajo Albanci, da morajo Srbi prestopiti k turški veri ali pa se izseliti v Srbijo in to tekom meseca dni. Ruski konzul v Mitrovici je proti temu protestiral pri okr. načelniku.

Domače in razne novice.

Papeževa petindvajsetletnica.

— V naši škofiji praznujemo petindvajsetletnico papeževanja Leona XIII. jutrišnje nedelje.

Leon XIII. se je rodil dne 2. marca l. 1810. v mestecu Carpineto iz grofovske rodovine Peccijev. V duhovnika je bil posvečen dne 31. decembra 1837, nadškof je postal 17. januarja 1843, kardinal 19. januarja 1853, in za papeža izvoljen 20. februarja 1878, slovesno kronan pa dne 3. marca 1878. Leon XIII. je 263. namestnik Kristusov na zemlji. Izmed teh 263 papežev je 89 svetnikov, 35 mučenikov in sicer vsi od sv. Petra do l. 311. Glede trajanja vlade je naš Leon tretji. Sv. Peter je vladal cerkev 33 let, in sicer od l. 34. p. Kr. do 67. (v Rimu nepretrgano od l. 42. do 67., torej 25 let, 2 meseca 7 dni), Pij IX. od l. 1846. do l. 1878. t. j. 31 let, 7 mesecev, 2 dni.

Izmed vseh papežev je vladalo nad 20 let le 12. — Tudi po starosti je Leon XIII. tretji. Nad 93 let sta dosegla sv. Agato († 682) in

Za časa petindvajsetletnega vladanja Leona XIII. je bilo na novo ustanovljenih: 2 patrijarhata, 13 nadškofij, 140 škofij, 2 opata »nullius« (samostalna opata s škofovskimi pravicami), 5 apostolskih delegacij, 50 apostolskih vikariatov, 35 apostolskih prefektur. Iz tega razvidimo, kako veliko je deloval ta veliki mož za razširjanje sv. vere.

Papežu Leonu XIII. so posebno pri srcu tudi slovanski rodovi. Leta 1880 je izdal prelepo okrožnico, v kateri navdušeno proslavlja velike zasluge svetih bratov Cirila in Metoda, ki sta iz Soluna prinesla Slovanom pravo vero ter v domačem jeziku učila rojake velečastnih resnic božjih. In ko so l. 1881. Slovani romali v Rim, zahvaliti se za krasno okrožnico, dal je sv. Oče v spomin tega potovanja v cerkvi sv. Klementa, v kateri počivajo ostanki sv. Cirila, postaviti na svoje stroške oltar na čast sv. Cirilu. Neprestano prizadevanje Leona XIII. je, da bi se razkolni Slovani zopet združili s katoliško cerkvijo. V svojem ogovoru slovanskih romarjev l. 1881. je rekel: »Pobojem sklepuse kaže, da je slovanski rod prihranjen za posebne namene.« Naš slovenski narod je opetovano blagoslovil, z veseljem sprejemal poročila o verskem napredku med nami.

Vzroka dovolj, da tudi kot Slovenci in Slovani ljubimo Leona XIII.

Slava mu! Bog ga živi še mnogo let!

V proslavo papeževe petindvajsetletnice bodo jutre po vseh cerkvah slovesne službe božje. V Gorici nameravajo nocoj bakljado, ki pojde izpred prvostolne cerkve, ter vabijo meščane, naj bi razsvetlili okna.

Za »Šolski Dom« so plačali predsedniku: Jurij Peterneš, dekan v Kobaridu 10 K; Henrik Črnigoj, vikar v Vel. Žabljah (po poštni položnici) 10 K.

Srčna hvala!

Veliki ples v goriški čitalnici dne 22. t. m. uspel je po soglasni sodbi udeležencev prav izvrstno. V bogato in okusno z bujnim zelenjem okrašenih in sijajno razsvetljenih društvenih prostorih zbrala se je takoj po napovedani začetni uri prav mnogobrojna družba dam in gospodov v elegantnih opravih, družba, v kateri so bili zastopani skoro vsi c. kr. in deželni uradi, učiteljsvo šolskih zavodov, častništvo c. kr. tukajšnjega pešpolka (med njimi g. stotnik U. z dično gospo soprogo Slovenko) in inženjerji bohinjske železnice. Počastil je veselo s svojo navzočnostjo tudi g. dvorni svetnik in načelnik c. kr. okr. glavarstva, visokorodni grof Henrik Attems. Od drugih narodov bili so zastopani hrvaški, češki in rusinski, nemški in laški, od drugih krajev Trst, Tolmin, Sv. Lucija in Miren. Ples se je začel s »polonezo«, otvorjeno od plesoreditelja M. J. z čast. gospo dr. P. in kaj lepo aranžirano. Gospod reditelj je skazal s svojim prihodom iz — glede na prometna sredstva, jako oddaljenega Tolmina čitalnici svojo neomajano zvestobo in naklonjenost; naj sprejme zato našo iskreno zahvalo. Obe dopolnoveni četvorki, katerih drugo je vodil jako spretno naš domači aranžer Vl. P., je plesalo po 28 parov, in razmerje med številom plesalk in plesalcev je bilo popolnoma ugodno; naravno, da je bila ob takih okoliščinah zabava živahna in prijetna. Omeniti treba še, da so plesalkam bili od odbora poudarjeni elegantni, v modernem okusu izdelani plesni redovi. Uverjeni smo, da bodo od njih hranjeni v spomin tega lepega večera. Pri polnočnem odmoru zbrala se je družba deloma v društvenih sobah, kjer je bil tudi napravljen čeden buffet, deloma v pritlični krčmarjevi dvoranici. Žal, da nima čitalnica prostornejšega lokala za ta namen na razpolago, kakor ga je imela v prejšnjem stanovanju na Travniku; a kaj hočemo; saj še marsikateri izmed novozidanih monumentalnih narodnih domov tega nima.

Krasen večer je zopet doživela naša čitalnica; pokazala se je kot neoporečno pravo središče in zbirališče narodne inteligence, kot pozorišče olikanega kretanja in častne reprezentacije nasproti neslovenskim gostom. Poznalo se je, da ima odbor v svoji sredi kaj čile in delavne mlade moči. ki nam še marsikaj lepega

Opomin. — Tukajšnji magistrat svari vse one, ki potrebujejo delavce, naj ne vzamejo na delo onih oseb, ki niso preskrbljene z delavskimi knjižicami, ker bi inace morali plačati globo od 20 do 80 K.

Voda za Gorico. — Mestni stavbeni urad je izdelal načrt po katerem naj bi se napeljala pitna voda iz Čepovana v naše mesto.

Pila in jedla, a nič plačala sta Ludvik Komel in France Nemec iz Bilj v krčmi Karola Mascacchi. Napravila sta 7 K 44 vin. dolga ter jo popihala.

Ces. kr. kmetijsko društvo v Gorici razglasa: Bakreni vitriol, kar ga je nakupil nakupovalni odbor, je ves razprodan, omenjeni odbor ne smatra ugodno nakupiti sedaj drugega radi velikih sprememb v cenah, nadaljevalo se pa bode vendar podpisovati ali brez zaveze za ceno.

Pretep. — Delavec Andrej Blažič iz Št. Andreža je pil v neki krčmi s svojimi tovariši. Dokler so bili v krčmi, bilo je vse mirno. Na potu pa so napadli tovariši Blažiča in so ga tako pretepli, da so ga morali potem prepeljati v bolnišnico.

Nesreča. — Onega Feliksa Barlota, o katerem smo poročali v zadnji številki našega lista, da je na potu iz Kanala proti Rodežu izginil ter da so na cesti našli le njegov klubok, našli so mrtvega v Soči. Pri njem so našli tudi denar in druge reči, katere je imel s seboj.

Požar v Krombergu. — V nedeljo med dopoldansko službo božjo začela je goreti gmapna v Lokah. Ljudje so hiteli gasiti, ter so obvarovali kar so mogli. Škode je do 4000 K. Kako je ogenj nastal, ni znano.

Katoliško slovensko izobraževalno društvo v Dornbergu priredi prihodnjo nedeljo 1. marcija v prostorni občinski dvorani slovesnost z govori, petjem in deklamacijami v proslavo 25-letnice sv. Očeta Leona XIII. Začetek točno ob 3 in pol uri popoldne. Vstop je brezplačen. K prijazni udeležbi uljudno vabi odbor.

Papeževa 25letnica v Dutovljah.

— V Dutovljah so dne 22. t. m. na poseben slovesen način praznovali papežovo 25letnico. Na predvečer bile so vse hiše razsvetljene in okrašene s zastavami. Tudi več kresov je gorelo. Grmenje topičev in zvonjenje pa je to slavnost poveljevalo. Godba je svirala pred cerkvijo, pred duhovniščem in potem po vasi. Dne 22. t. m. pa je bila ob 10. uri slovesna sveta maša s pridigo, h kateri je prišlo silno mnogo ljudstva od blizu in od daleč.

V Tolminu so aretirali 23 letnega zidarja Štefana Papiča iz Crkvenice na Hrvaškem radi razžaljenja Veličanstva ter ga pripeljali v goriške zapore.

Premeščenje velike vojašnice v Trstu. — Kakor smo svoječasno poročali, se je tržaška mestna uprava pogajala z vojaško upravo, da bi slednja odstopila prvi prostor, kjer se nahaja velika vojašnica v Trstu proti temu, da priskrbi mestna uprava vojaški upravi primeren prostor, na katerem bi se gradila nova vojašnica. Kakor čitamo v tržaških listih, sta se mestna in vojaška uprava v tem pogledu konečno dogovorili in tako se bode sedanja velika vojašnica opustila ter sezidala na drugem mestu.

Propovedi v tržaško-koperski škofiji. — V tržaško-koperski škofiji se propoveduje zdaj v 80 cerkvah v hrvaškem jeziku, v 72 cerkvah v slovenskem jeziku in le v 30 cerkvah v italijanskem jeziku.

6 letni fantič odsekal svojemu 17 mesečnemu bratu roko. — 6 letni sinček posestnika Ceka iz Hrušice je te dni odsekal svojemu 17 mesečnemu staremu bratu s sekuro desno roko. Zgodilo se je to tako-le: 6 letni bratec je pred hišo sekal drva. Nesreča je hotela, da je v hipu, ko je ta zamahnil, da preseče palico, ubogi Francek segnil za isto in je vsled tega 6 letni deček, mesto palice, odsekal braturo desno ročico. Ko se je zgodila nesreča, bila je otrokova mati doma v hiši, oče pa v gozdu.

Konja v lekarni. — V sredo zvečer okoli sedme ure in pol peljal je voznik Campiotti po ulici Bosco v Trstu s par konji kakih trinajst g blaga. Tam kjer je klanec te ulice najbolj strm, utrgala se je zavornica in voz začel je potiskati konje naprej s tako močjo, da so se konji splašili ter v divjem teku dirjali po ulici Madonina. Voznik trdil se je nekoliko časa, da bi konje ukrotil, pa zastonj. Konečno so se pa še vajeti utrgale, tako da so postali konji popolnoma prosti. Dirjali so po ulici Madonina in jo potem zavili v ulico Barriera vecchia. Tu pa

se lekarno in pobili so skoro vso posodo, v kateri se hranijo zdravila.

Pretep med vseučiliščniki. — V četrtek je prišlo na Dunaju do pretepa med katoliškimi in nemško nacionalnimi dijaki, kateri so napadli katoliške dijake. Več dijakov je ranjenih. Policija je poslegla vmes in aretirala nekaj dijakov.

Koncert Nadine Slavjanske na sultanovem dvoru. — Ker počasti ta sloveči ruski pevski zbor v kratkem tudi naše mesto, bi utegnili naše čitatelje zanimati kako je isti zbor nedavno koncertoval na dvoru turškega cesarja. Ko je Nadina Slavjanska pričela svoje turneje po balkanskih mestih, prišla je najprej v Carigrad. Sultan, izvedši o tem povabil je zbor takoj z Xildiz-Kiosk da koncertuje v dvornem gledališču in Nadina je sprejela povabilo. Koj ko je zbor Slavjanske stopil v dvor, povabljen je bil na bogat obed.

„Po koncertu!“ je odgovorila Slavjanska, „ker po jedi bi pevci ne peli dobro.“

„Naj pa bo!“ je dejal sultan.

Ob 5. popoldne so vstopili ruski pevci v dvorano gledališča, ki sicer ni veliko, a je zelo ukusno in bogato opremljeno. V srednji loži nasproti odra je sedel sultan, njegov naslednik in ruski poslanik Zinovjev. Pod ložo, v nekakih kletkah, ograjenih z mrežami, so sedele sultanove žene, v parterju pa je bila turška generaliteta, dvorni dostojanstveniki, mladi plemiči, kadeti itd.

Pred koncertom je turški dvornik opozoril Slavjansko, da sultan ne mara za overture, zato da naj pevci kar prično izvajati „program“ in pojo dalje toliko časa dokler se sultan ne naveliča poslušati.

In zbor začne prepevati ruske pesmi, pel je in pel brez konca in kraja. Ubogi pevci so bili že strašno utrujeni, a sultan se še ni naveličal.

Naposled zapoje zbor rusko pesem „Il u vrtu“, il u basti!“

„Dur! Dur! (Stoj! Stoj!) zakliče sultan. „Dur!“ so začeli klicati za sultanom vsi v gledališču.

Zbor obmolne.

Ruski poslanik zakliče na oder:

„Njegovo Veličanstvo sultan ima ljubimca goslarja, ki zna gosti to rusko pesem. Nj. Veličanstvo Vas prosi. Nadina Dimitrijeva, da bi dovolili, da goslar gode to pesem na goslih a Vi da ga spremljate na balalajki (godalo podobno tamburici).“

„Tudi to moremo kar se mene tiče“ odgovori Slavjanska.

In na oder stopi zgrbljena figura v sijajni turški uniformi, z zlatom vezani. Sultanov goslar se je dolgo priklanjal na vse strani in potem ob spremstvu balalajke zagodel: „Vo sadu — li, v ogorodě.“

„Njegovo Veličanstvo sultan prosi Vas Nadino Dimitrijeva, da zbor zapoje himno: „Bože, Carja hrani!“

Vsi so vstali, tudi sultan je vstal.

Ko je zbor skončal himno, zašepne sultan Zimovjevu nekaj na uho, in ruski poslanik obrnil se je proti Slavjanski in s svojim gromovnim glasom dejal:

Nadino Dimitrijeva! Nj. Veličanstvo sultan Vas srčno zahvaljuje za vzvišeni užitek, ki ste mu ga priredili s svojim petjem. Nj. Veličanstvo Vam želi vedno uspeha v bodočnosti.“

Na to pa stopi na kraj odra Nadina Slavjanska, se obrne do sultana in glasno spregovori tako-le:

„V imenu celega zbora se zahvaljujem Vašemu sultanskemu Veličanstvu za dobre in laskave želje. Veseli nas, da smo Vam priredili mali užitek s svojim skromnim petjem. Želim Vam, Vaše sultansko Veličanstvo, dolgo življenje, a bode milostiv mnogim milijonom Vaših krščanskih podanikov!“

Za tem je prišel na oder jeden Turek in na srebnem krožniku je izročil Nadini Slavjanski sultanov dar: 350 turških lir; briljantno zvezdo reda Šefakata II. vrste za gospo Slavjansko, red Medžidije II. vrste za njenega soprega in vsakemu pevcu jeden red „znanosti in umetnosti“.

Po koncertu pa je bil prirejen v Xildiz-Kiosku sijajen obed s šampanjcem za celi zbor.

Izjava.

Vsojam se slavnemu občinstvu naznanjati, da mene zastopa g. Franc Weiss od 1. marcija t. l. naprej v nikakem oziru več.

Ob enem naznanjam svojim cenjenim klijentom, da bodem potoval o prilikah odslej vedno osebno po deželi, ter sprejemal naročila na vse izdelke fotografske stroke, ter zagotavljam solidno in točno postrežbo v vsakem oziru.

Z odličnim spostovanjem

udani

Anton Jerkič

na Libušnjem. Shodu je predsedoval društveni odbornik, g. Anton Bajt iz Sele.

Društveni predsednik in deželni poslanec, g. Ivan Lapanja, je zbranim zborovalcem v prav poljudni besedi razložil sestavo deželnega zbora ter opisal stranke, ki zastopajo v njem svoje posebne koristi. Omenjal je posebno delovanje slovenske kat. narodne stranke, ki stoji pod umnim vodstvom prezasluznega g. dr. Antona Gregorčiča. (Živio-klici.) Žalostno je, pravi govornik, da v dosego ljudskih koristij poslanec kat. narodne stranke ne otežkočuje stališča toliko italijanske stranke, kakor neki gotovi slovenski poslanec. (Klici: „Preč ž njim!“ „To je tisti, ki ni hotel Bovečnom dati mlekarja!“ „Tuma!“)

G. poslanec je na to opomnil podpore, ki so jo po dr. Gregorčičevem in njegovem prizadevanju dobili Libušenjci. Govoril je o zavarovalci za govejo živino, katero bo dežela sama vzela v svojo oskrb, priporočal je samostojno zvezo mlekarških zadrug kobariškega okraja in pokazal na koristi take zveze, pojasnil je ustanovo deželne hipotečne banke in povdaril nje velik gospodarski pomen za ljudstvo. Z ozirom na Vrsno, kjer nimajo učitelja, je g. poslanec pojasnil tudi deželni šolski zakon glede samostojnega nastavljanja učiteljev in učiteljic. Svoj poučni politično-gospodarski govor je končal z zatrdilom, da se bodo poslanci kat. narodne stranke vedno potegovali za koristi zapuščene kmeta.

Burno pritrdjevanje med govorom in živio-klici ob zaključku so bili izraz zahvale govorniku za njegov trud in pouk.

Sledilo je nato od g. poslanca še poročilo o delovanju cestnega odbora, kakoršno se razvija po celem okraju, in čegar dobre izdatno čutijo tudi Libušenjci, dasi nimajo v tem zastopu nobene moza. Cestni odbor hoče po svojih močeh vedno zadostiti potrebam celega okraja.

Potem, ko je g. poslanec dal pojasnila na razne interpelacije, je društveni tajnik, g. Ciril Metod Vuga, govoril o društvenih gospodarskih prizadevanjih, katera pa morajo društveniki skupno in zvesto podpirati, da dosepejo tako tudi do skupnih koristij. Omenjal je razdorne delovanja „liberalne“ stranke, kazal je na edinost in požrtvovalnost kat. narodnih poslancev, pozivljaj je k čuječnosti, odločnosti in vstrajnosti ter slikal škodo strupnega lažilberalnega časopisa. S pozivom, da vsakdo podpiraj le katoliške liste in krepko deluj le za katoliško stvar v propast lažilberalnega zmaja, je zaključil svoj govor.

Zbrani zborovalci so k sklepu s trikratnimi živio-klici sprejeli zaupnico g. Ivanu Lapanji in svojemu rojaku, veleč. g. dr. Antonu Gregorčiču, kot načelniku kluba kat. narodne stranke.

Število društvenikov na Libušnjem je na zadnjem shodu naraslo od 99 na 110. Ta shod je bil živ izraz probujene katoliške zavesti vrlih Libušenjcev. Živeli!

Dopisi.

Z dežele. — (Klerikalci za šolo.) Pod tem naslovom se je zagnal Kramarjev Dreje v 12. številki svojega trobila „Soče“ zopet enkrat v te šmentane nazadnjaške „kavce“ in gotovo po pravici; saj je „sploh notorično, da so naši klerikalni katoliki nasprotni vsakemu napredku in omiki“, kakor trdijo ogorčeni učitelji v 13. številki istega lista. In za dokaze ni bil Dreje kar nič v zadregi. Segnil je kar v — Švico po ravnokar izdanem statističnem letniku, iz katerega je razvidno, da je izdal v pretečenem letu protestantovski kanton Bazel povprečno 230 frankov za učenca; najpogostejši katoliški kanton Wallis pa komaj — strmite! — 17 frankov. Ergo, sklepa naš žurnalst; katoliki v Švici so selamsko zabiti nazadnjaki, ker so manj izdali za šolstvo kakor protestanti. On namreč taksira ljudsko omiko po denarju, ki se ga izda za šolstvo, čemur se pa ne smemo čuditi, ker je sam „gšeftsman“, in pritegne le tje, kjer kdo kaj dá in kjer nese. Mi bi mu torej tega solizma ne zamerili, samo če bi nam zraven tega

slantje, vendar pokazalo priizkušnji vojaških novincev v Švici, da so najbolj izšolani „rekruti“ iz katoliških „reakcionarnih“ kantonov Wallis in Freiburg. „Prosvitljeni“ curski kanton je v tem oziru daleč ostal za njima. Pričakujemo torej, g. Gabršček, da prihodnjič poveste tudi to novico svojim vernim ovčicam!!

Čudno je pa vsekako, da se naši „liberalci“ gredo vselej, kadar se hočejo s kakim napadom na katolike osmešiti v tujino — blamirati, n. pr. v tem slučaju v — Švico, ko imajo za to vendar dovolj prilike doma. Le poglejte gor na Tolminsko. Tam je več takozvanih šol za silo, katere poučujejo redno duhovni učitelji. In da ti moške v tem poslu nič ne zaostanejo za rednimi učitelji, nam svedoči najbolj dejstvo, da so se mero-dajne osebe izražale opetovano, da zapazajo boljše in lepše uspehe na šolah za silo kakor na rednih šolah. Po „Sočinem“ načelu bi torej ti gospodje morali dobiti vsaj toliko nagrade, kakor imajo učitelji plače, če ne več. V resnici pa dobe za svoj trud letno nagrado v znesku 200 K!!

Zdi se pa tudi, da celo gg. učitelji sami niso enih mislij z Gabrščekom, da bi se ljudsko omiko merilo po izdanem denarju za šolstvo in narobe. Ko je bilo namreč predlagano, naj bi se bivšemu g. vikariju-učitelju na Pečinah razun letnih 200 K nagrade prisodila še enkratna častna nagrada v znesku 100 K, ker je pri poučevanju v šoli dosegel izvanredno dobre uspehe, je predlog — padel, najbrže — kakor se sumi — z naporom nazadnjaških, pardon! „naprednih“ (?) udov-učiteljev okr. šolskega sveta! Zakaj? Zato, ker niso Gabrščkovga mnenja, da naj bi se ljudska omika merila z izdanim denarjem. Doma v svoji deželi se si torej moral blamirati, dragi Dreje! s svojim „naprednim“ „merilom“ omike, in ti ni bilo treba segati v — Švico!

Iz Trente. — (Žandarji na Mojstroki (Vršču).) Trentarji imamo bližje v Kranjsko Goro kakor v Bovec, ako izvzamemo spodnji del Trente ob novi cesti, ker Trenta je kakor London, tri ure dolga. Sevč, pot v Kranjsko Goro je težavna, ker vodi, čez Vršču ali prelaz Mojstroko, ki je visok krog 1700 m, in je zlasti od kranjske strani precej hudo strma na nekaterih krajih. Po leti je ta pot, oziroma steza zelo prijetna radi finega zraku in pa divje romantike, in zato ni čuda, da se je „nemško plan. društvo“ podvzvalo zgraditi na Vršču planinskiško kočjo, katero turisti dokaj pridno obiskujejo; posebno pa služi ta kočja, „Vossova“, mnogoštevilnim kranjskogorskim letoviščnikom kot izlet.

Po tej stezi so Trentarji zlasti v časih, ko še ni bilo ceste v Bovec, znosili na trdnih svojih plečih vse potrebščine iz Kranjske gore, in kar je gorjenje Trente, hodijo še zdaj od kraja raje kupovat tja nego v Bovec, ker je bliže in — ceneje.

Po leti, kakor omenjeno, je lepo čez prelaz, ne pa takó po zim, kadar leži 4–5 m snega in vrh tega še huda nevihta razsaja ter gromé plazovi; tedaj pač ni človek niti življenja varen. Tedaj je pač čez prelaz vsak promet, in dokler sneg malo ne strdi, si tudi Trentarji ne upa čez. Zgodilo se je vže večkrat, da si je upal ta ali oni iz potrebe v takem slučaju čez vrh, a kmalu se je moral vrniti, bodi radi orjaškega viharja ali pa radi tega, ker se mu je sneg udiral ter ga moral gaziti do pasu.

Po tej poti morajo parkrat na leto patrolirati tudi bovski orožniki, in sicer do „Vossove kočje“. Po leti jim pač ni hudó, zlasti, ker se lahko odpočijejo ne samo v koči, ampak povsod, kjer hočejo — na suhem.

Nekemu Trentarju, ki je šel pred kratkim po opravilu čez Vršču, se je pa čudno zdelo, kakó da morajo ubogi žandarji po tej poti patrolirati tudi po zim, ko ni skoraj nikakega prometa. Po zametih hoditi, kjer se udara še zdaj do kolen, se pač niti navajenemu Trentarju dosti ne ljubi, še manj pa počivati in ležati v snegu, kakor so bili prisiljeni žandarji ta dan, utrjeni dolgega pota iz Boveca in pa utrudilnega hoda. „Hej, ali ste prišli na ibunge?“ jih je prašal mož s pomilovanjem. Hvala, za take „ibunge!“

No, ta dan je bilo na Vršču še lepo vreme, na katero se ne more nikdar zanašati od danes do jutri. — Kakó je pa bilo drugi žandarski patruli par dni prej pri sreči, ko se je morala na Vršču vojskovati z velikim viharjem, ki je polnil, kakor smo videli iz Trente, ozračje s celimi megliami snega, ne vemo, sodimo pa lahko, da ne prav prijetno

nije patroliral v ta ali oni kraj, morajo pač premisliti, ali je to res potrebno in ali nima morda to nikakega namena razven — mučenja. Pomisliti je pri tem tudi, da v takih krajih najdejo pot ob nevihti in radi velikih zametov komaj vajeni domačini, kdo drug, ki ni vajen, pa zelo lahko pot zgreši in zgodi se lahko tudi, da plača z glavo ali pa si nakopje bolezen.

Ako pa morajo žandarji na vsak način, kar se do z dá, v kolikor se več, še ni zgodilo, tudi po zim patrolirati po Vršču, naj jim priskrbi pristojne oblasti vsaj ključ do „Vossove“ kočje, da se bodo mogli odpočiti in malo okrepčati, zakaj od Loga v Trenti, kjer imajo prenočišče do Vršca in nazaj, porabijo žandarji celih 8 ur, kar je gotovo vsakemu človeku po sneženih zametih več kot preveč, in to tem bolj, ako hodijo žandarji mogoče gledat samo „Vossovo“ kočjo, ali še stoji.

Trentar.

Iz Prage. — („Ilirija“ Vrchlickemu v proslavo njegove petdesetletnice) Pretekli teden, ko je Praga in celi češki narod slavil petdeseti rojstni dan svojega ljubljena, pesnika Jaroslava Vrchlického, moža, ki ima ne samo kot duhovit pesnik in dramaturg, ampak tudi kot neumoren prevajalec velikanski pomen za češko slovstvo in upliv na razvoj isega v poslednjih desetletjih, stopilo je tudi slov. akad. društvo „Ilirija“ v vrsto slavljenčevih čestilcev in priredilo dičnemu pesniku na čast slavnostno društveno sejo pri obilni udeležbi vzornih gospodov in polnoštevilnem obisku svojih članov.

Slavnostno sejo je otvoril predsednik „Ilirije“ g. jur. Egon Starč, ki je v društvenem imenu v kratkih besedah izrazil svoje veselje, da zamore tudi „Ilirija“ poklanjati slavnemu pesniku svoje čestitke. Nato je sledilo zanimivo predavanje člana društva, g. jur. Žizke z Trocnova o razvoju, delovanju in pomenu Vrchlického za češko slovstvo. Burno ploskanje je bilo pohvala in priznanje za temeljito in skrbno izvršeno delo. Ni še jenjalo pohvalno ploskanje, ko se vrata odpro in naš slavljenec se je prikazal spremljevan od nekaterih društvenikov. In ko so gostje in člani „Ilirije“ zagledali tega moža, neznanega po postavi, odega v navadno sivo suknjo, prihajajočega v vsej svoji priprosti, prijaznosti in ljubeznivosti, vzkripelo jim je srce in navdušeni „slava“ in „živio“ klici so se razlegali po dvorani. Isti klici so se ponavljali, ko je predsednik „Ilirije“ podal slavljenču s slovenskimi narodnimi barvami odičeno palmo, nakar se je isti v presrečnih besedah zahvalil in izrazil svoje odkritosrčno veselje, da mu je mogoče prežiti nekaj ur v slovenski družbi, kar je dalo gostom in društvenikom povod, da so se mu s to presrečnejšo ovacijo zahvalili za njegovo naklonjenost. Po tem presrečnem sprejemu je deklamoval gosp. jur. Janko Pretnar nekaj lastnih prevodov najlepših pesnij Vrchlickyjevih. Z vidnim zanimanjem je sledil slavni pesnik deklamovanju svojih poezij, ki jih je mladi pesnik presadil na slovensko polje in nato častital prevajalcu na posrečenih prevodih in izrazil svoje veselje, da se je odprl s temi prevodi njegovi poeziji širši krog spoznavanja. Tudi g. Žizki se je nato slavljenec zahvalil za skrbno predavanje. Za pevsko zabavo je skrbel pod vodstvom g. Mirka Koršiča pevski zbor društva „Ilirije“, ki je rešil svojo nalogo častno in nepričakovano dobro. Cela dvorana je napeto poslušala divne zvoke naših pesmij in z burnim ploskanjem izrazila svoje priznanje. Tudi pesnik slavljenec sam se je opetovano izrekel, da je petje krasno.

Pri tej zabavi nam je utekala ura za uro. Bilo je že pol ene po polnoči, ko se je slavni pesnik ločil iz naše srede in med „živio“ in „slava“ klici zapustil dvorano.

„Ilirija“ zre s ponosom na Vrchlického večrke. In to s pravico; saj se slavni pesnik pri nobeni slavnosti povodom petdesetletnice ni zadržal tako dolgo kakor pri naši! Čutil se je prostega konvencionalnih spon, tako domačega v mili družbi, kakor se je sam izrazil. Ni bilo navdušenih oficijelnih govorov in napitnic, navdušen je bil vsak posameznik sam, čuteč se vzneselega v bližini velikega, zaslužnega, slavnega Slovana, zraven pa ljubeznjivega, priprostega moža.

V znak priznanja za prirejeno mu oslavo je daroval slavni Vrchlicky svoja najboljša dela knjižnici „Ilirije“.

Politični pregled.

Gosposka zbornica.

V četrtek je vzprejela gosposka

Nadvojvodi na potovanju.

Nadvojvodi gredo na potovanje. Nadvojvoda Fran Ferdinand se je s svojo soprogom kneginjo Hohenberg odpeljal v Trst, odkoder pojde v Egipt. Nadvojvoda Oton in dva druga nadvojvodi so šli v Monte Carlo.

Afera Galgotzy.

V svojem poročilu o zadnji seji poslanske zbornice omenili smo tudi nekoliko mest iz govora poslanca Elderscha in tudi nekoliko psov, s katerimi je med tem govorom obsul poslanec Pernerstorfer poveljnika desetega vojnega kora feldcajmajstra Galgotzyja. Te dni pa priobčujejo dunajski listi brzojavko, katero je vsled teh napadov Galgotzy doposlal vojnemu ministru. Ta brzojavka glasi se tako-le: „Z ozirom na način, na kateri se je v poslanski zbornici žalilo moje ime ter z ozirom na izjavo deželnoobrnskega ministra v seji poslanske zbornice z dne 6. novembra 1902, da pri sedanjih okolištinah taki napadi niso v stanu žaliti armade in njenih članov, se ne čutim žaljenega in zato tudi ne tožim poslanca Pernerstorferja. Sodbo o svoji delavnosti kot korni poveljnik prepuščam onim, ki so v to opravičeni, potem svojim vojaškim tovarišem in pa svojim podložnikom!“ Hkratu s to brzojavko pa priobčujejo dunajski listi tudi to-le izjavo vojnega ministra: „Ko objavljam besedilo te brzojavke izjavljam, da uživa korni poveljnik v vsej armadi največje spoštovanje. On ni le od podrejenega mu vojaštva visoko čislán, marveč celo oboževán in to zaradi njegove pravičnosti kakor tudi zaradi njegovega rahločutja do svojih podložnikov. Izjavljam tudi, da so vojaki 10. vojnega kora obkoljeni od agitatorjev, kateri bi jih radi zavedli k dejstvu zaradi katerih je potrebna v interesu discipline največja opreznost in odločno postopanje. Feldcajmajster Galgotzy ni nikdar prestopil mej svoje oblasti in ni tudi nikdar dopustil, da bi njemu podrejeni vojaki storili kaj sličnega“. „Arbeiterzeitung“ pa ponatiskuje neki članek iz „Fremdenblatta“, v katerem se opisuje Galgotzy kot angelj dobrotnik, kot pravi oče svojih podložnikov, zaradi česar bi ga vojaki nazivali z besedami dobri Toni. Na to pa vpraša „Arbeiter Zeitung“: Kdo bi bil pač oni, ki je dal Galgotzyju tak pridevek! Morebiti eden izmed 80 vojakov, ki so si vzeli življenje; ali pa morebiti eden izmed onih 70 vojakov, ki so se poškodovali ali pa tudi eden izmed 725 obsojenih v ječo? Bolj verjetno je, si odgovarja „Arbeiterzeitung“, da je to storil eden izmed 44 zblaznelih vojakov.

Mladočehi.

Mladočeški izvrševalni odbor je imel v torek v Pragi posvetovanje o bodoči taktiki mladočeške državnozbornske delegacije. Posvetovanje je trajalo baje 5 ur in se je sklenilo, da se mladočeški državni delegaciji prepusti prosta roka, vsled česar bo tudi zanaprej mladočeški klub določeval svoje postopanje v državnem zboru. od slučaja do slučaja. Vladni listi pa pišejo, da bodo Mladočehi tudi gledé nagodbe in državnega proračuna opustili obstrukcijo.

Vojaški nabori na Ogrskem.

Te dni je razposlal ogrski domobranski minister vsem podrejenim oblastim okrožnico, s katero jim naznanja, da se vojaški nabori na Ogrskem ne prične s prvim marcem, kakor je bilo določeno, marveč da se prenese za nedoločen čas, ker ni upanja, da bi bila vojaška predloga v ogrskem parlamentu pravočasno rešena.

Slovani na Nemškem.

Dr. Fetzner je ravnokar izdal pod naslovom „Deutsche Slaven“ knjigo s temeljito narodopisno in kulturno zgodovinsko študijo o vseh slovanskih plemenih ki žive na Pruskem. Iz te knjige je razvidno, da živi na Pruskem in sicer: Litvinov 121.000, Letov 1000, Mazurov 260.000, luž. Srbov 110.000, Kašubov 137 tisoč, Slovencev 200, Poljakov 2.500.000, Čehov 13.000, Moravcev 57.000. Razun Poljakov se najlepše razvijajo Litvini, ki imajo 13 svojih časopisov in lastno literaturo, ki se lepo razvija.

Trgovinska pogodba z Italijo.

V Rimu so se sešli te dni zastopniki vseh italijanskih kmetijskih društev, da so se posvetovali o nasvetih, katere naj bi dali italijanski vladi, zdaj ko bo treba sklepati z Avstrijo novo trgovinsko pogodbo. Predsednik tega shoda Cappelli je govoril o ozirih, kateri naj vodijo Italijo pri sklepanju nove pogodbe. Govornik je rekel, da le slabe politične razmere morejo žaliti dobre trgovinske odnose, nikoli pa se ne zgodi nasprotno. Govornik je rekel, da bi bilo Italiji sicer neljubo, ako bi se morale trgovinske vezi z Avstro-Ogrsko pretrgati, a rapačno je mnenje, da bi to škodovalo italijanskim

Za streljanje

pri cerkvenih in posvetnih slavnostih
so blazveno dovoljeni in priporočeni

edino le papirnati topiči (bombe)

kateri se izdelujejo v pyrotehničnem laboratoriju pooblaščenega in priznanega
pyrotehnika Ferdinanda Makuea v Gorici.

N. B. 100 (sto) topičev stane 20 gld. oziroma 40 K.

Javna zahvala.

Slavna Jonkova hiša je izkazala tudi naši duhovni in občini svojo darežljivost. Zupanstvo je prejelo volilo pokoj. g. Matija Jonko, namreč 1200 kron za tukajšnje reveže, ki bodo dobivali od te svote vsakoletne obresti. G. Terezija, udova Jonko, je podelila naši cerkvi prekrasni venec okrog misijonskega križa in 200 kron za cerkveno obleko. — In dedič, g. Leopold Jonko je zopet podaril — pod majhnim pogojem — 530 gld. za nove orglje v tukajšnji cerkvi. Za te bogate darove bodi izrečena tu v imenu vse duhovnije in občine iskrena zahvala: Vsemogočni Bog daj rajnemu gospodu večni mir; ostalim pa svoj blagoslov, da si v edinosti zagotovijo svoj poklic z dobrimi deli.

Cerkveno oskrbnništvo in županstvo
v Čez-Soči dne 24. februarja 1903.

Najbolje tamburice
izdeluje nrazpošilja

Prva sisička
tvornica TAMBURA

J. Stjepušin,

Sisak, Hrvatska.

Odlikovana na pariški svetovni razstavi l. 1896.

Cenike razpošilja na zahtevanje vsakemu brzo in brezplačno.

Anton Kuštrin

Gosposki ulici h. šte. 25,

priporoča častiti duhovščini in slavnemu občinstvu v mestu in na deželi svojo trgovino jedilnega blaga n. pr. kavo: Santos, Sandomingo, Java, Cejlon, Portorico i. dr. Olje: Lucca, St. Angelo, Korfu istersko in dalmatinsko. Petrolej v zaboju Sladkor razne vrste. Moko št. 0, 1, 2, 3, 4, 5. Več vrst riza. Miljsveče prve in druge vrste, namreč po 1/2 kila in od 1 funta. Testenine iz tvornice Žnidarskič & Valenčič v li. Bistrici. Zveplenke družbe sv. Cirila in Metoda. Moka iz Majdičevga mlina v Kranju in z Jochmann-ovega v Ajdovščini. Vse blago prve vrste.

Po pošti se razpošilja v zabojčkih najmanj po 5 Kg. na vse kraje.

Stanovanje

obstoječe iz dveh sob in kuhinjo, eventualno ene sobe in kuhinje s pripadki, se išče

v mestu ali bližnji okolici za slovensko uradniško družino brez otrok. Uvelitev najdalje 14. marca t. l. — Ponudbe na naše upravnništvo.

Jakob Miklus,

trgovec z lesom in opeko, zaloga vsakovrstnega trdega in mehkega koroskega in kranjskega lesa ter pohištva, rakev (trug), vinskih posod, stiskalnice za vino in sadje vsake velikosti

v Pevmi,

za Soškim mostom, p. Gorica, priporoča p. n. občinstvu svojo bogato zalogo, zagotavlja najhitrejšo postrežbo in jako nizke

Matevž Krajc

v Gorici. Novi most št. 10.

priporoča svojo

mizarsko delavnico

in

zalogo obkladkov.

Anton Pečenko

Vrtna ulica 8 GORICA Via Giardino 8

priporoča

pristna bela
in črna vina
iz vipavskih,
furlanskih,

briskih, dal-
matinskih in
isterskih v
nogradov.

Dostavlja na dom in razpošilja po železnicah na vse kraje avstro-egrske monarhije v sodih od 56 litrov naprej. Na zahtevo pošilja tudi uzorce.

Cene zmerne. Postrežba poštena.

„Centralna posojilnica“

v Gorici,

registrovana zadruga z omejeno zavezo, sprejema hranilne vloge, katere obrestuje po 4 1/2 % polmesечно; nevzdržene obresti pripisuje konec leta h glavnici. Rentni davek plačuje posojilnica sama.

Daje posojila udom na osebni kredit po 6 % in na vknjižbo po 5 1/2 %.

Sprejema članstvo z glavnimi deleži po 200 K in z opravičnimi deleži po 2 K.

Otvorja članom tekoče račune, katere obrestuje po dogovoru. Za nalaganje in vračanje se na razpolago položnice c. kr. poštne hranilnice, tako da je mogoče poslati denar brez poštnih stroškov.

Uradne ure so vsak delavnik od 8—12. ure zjutraj in ob ponedeljkih in četrčkih tudi popoldne od 2—4 v ulici Vetturini 9.

Pri svetem Antonu Padovanskem

PRVA ZALOGA

cerkvenih oblek in nabožnih stvari.

Trst, Via Muda vecchia št. 2 (za mestno hišo)

Dobi se bogata izbira pianet, dalmatik, pluvial, humeral, roketov kvadratov, kolarjev Leo, prsnikov, misalov, brevirjev, ritualov, diurnov in nešteto nabožnih različno fino vezanih knjig, svečnikov, križev, svetilnic, kelihov, ciborjev se srebrno kupo.

Jedina zaloga za celo Primorje kipov o vsakovrstni velikosti in kvaliteti, umetniško delo v romanskem kartonu, priporočljivih posebno za vlažne cerkve.

Zaloga sveč iz čistega čebelnega voska kakor tudi mešane sveče I. in II. vrste, podob, vencev, križev in svetinj vsakovrstnih.

Lastna izdelovalnica palm iz umetnih cvetlic in vsakovrstnih drugih del spadajočih k bogočastju, izvršijo se vezanja (ricami) najfinejša za zastave, pregrinjala i. dr.

Popravlja se vsakovrstne stvari za ceno, pri kojoj je izključena vsaka konkurenca.

Naročitve se izvršijo točno in hitro.

Ob nedeljah in praznikih je prodajalnica zaprta.

Z odličnim spoštovanjem

Anton J. Vogrič.

zimske konjske plahte

izvrstne kakovosti, gorke, volnene, mehke z barvanim obrobom, porabljive tudi za odejo, po jako nizki ceni. Vrsta A plahta

za delavce, siva z barvanim obrobom, 145/190, dobre kakovosti, kos po 4 K. Vrsta B, siva plahta za izvoške z rdečimi in rumenimi progami 145/190, prav dobre kakovosti, kos po 5 K. Vrsta C, double volnena gosposka plahta, siva z rdečim obrobom, dvovrstna, 150/200, najboljša, kos po K 7-50. Vrsta D, Montan-plahta, siva z modrim obrobom 150/190, izvrstne kakovosti, kos po 9 K. Vrsta E, prima črna omnibus-plahta, 155/120, krasna in trajajoča, kos po 10 K. Posilja se proti povzetju. Neodgovarjajoče zamenja se brez zadržke.

Naslov: M. Rundbakin, Dunaj, IX., Berggasse št. 332a.

Odlikovana delavnica!

ANT. KRUSIČ,

krojaški mojster v vrtni ulici 26.

Priporoča se sl. občinstvu v mestu in na deželi, posebno č. duhovščini. — Ima bogato zalogo blaga vsake vrste in za vsaki stan, ter opozarja na ravno došlo sveže pomladansko blago, lastni izdelek gotovih oblek in površnih sukenj. Cene prav solidne!

Edina tovarna plina Acetylen

v Gorici,

dovoljena po c. kr. namestništvu v Trstu z dne 12. febr. 1903, št. 3402.

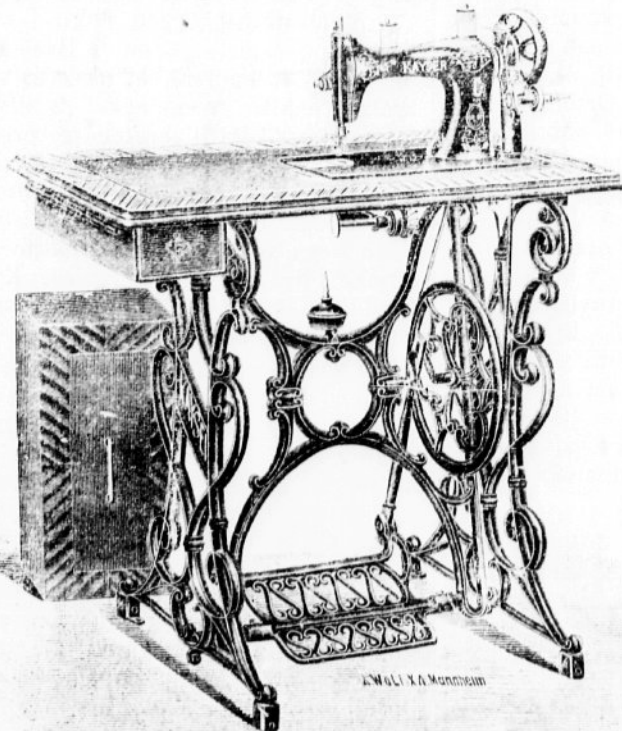
Podpisana sprejemata vsako delo za razsvetljavo stanovanj zasebnikov, delavnic, javnih prostorov itd. po jako zmerenih cenah. Vsa naročena dela se izvršijo točno!

Prevzemata tudi za izdelovanje vseh kleparskih in medenih (mehingastih) izdelkov, kakor moderne sesalke (pump), škropilnice, žveplalnike in sploh vsa druga hidravlična dela.

Priporočata se z odlič. spoštovanjem

R. Cioli & L. Buttinaschi.

Gorica, Riva Castello št. 4.

Velika zaloga šivalnih strojev vsake vrste za šivilje, krojače in čevljarje.

Edino zastopstvo

Pffafovih šivalnih strojev,

kateri so svetovno znani na trpežnosti in dobroti, ter so najsposobnejši za vsake vrste del, kakor tudi za vezanje, rekamiranje, so edini, ki se jamčijo za 10 let.

Konkurenca je pri nas izključena in nemogoča!!

V zalogi imamo tudi

burska dvokolesa

ter

angleške „Helikal Premier“, in „Regent“.

Cena je od 180 K naprej.

Prodajata tudi slamoreznice in stiskalnice, puške in samokrese vsake vrste. — Komat šivank za šivilje stane v Gorici le 70 vin. — Edina mehnična delavnica za popravilo šivalnih strojev in dvokoles.

Za obilno naročbo se priporočata sl. občinstvu udana

Saunig & Dekleva,